

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 63

10 lutego 2020

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 45/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej . . .	1
2020/C 45/02	Decyzja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z jego działalnością administracyjną	2

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 45/03	Sprawa C-211/17: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău - Rumunia) – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa przedwstępna sprzedaży sporządzona przez dewelopera i poświadczona notarialnie – Artykuł 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 – Dowód uzgodnienia warunków umowy – Domniemanie – Podpisanie umowy przez konsumenta – Artykuł 3 ust. 3 – Punkt 1 lit. d)-f) i i) załącznika – Wyrażna klauzula rozwiązująca – Klauzula kary umownej – Nieuczciwy charakter – Artykuły 6 i 7 – Możliwość zmiany przez sąd krajowy warunku, co do którego stwierdzono, że posiada nieuczciwy charakter).	8
--------------	--	---

2020/C 45/04	Sprawy połączone C-540/17 i C-541/17: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 listopada 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17) (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego ze względu na uprzednie udzielenie statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim – Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Rzeczywiste i udowodnione niebezpieczeństwo bycia poddanym nieludzkemu lub poniżającemu traktowaniu – Warunki życia beneficjentów statusu uchodźcy w tym innym państwie członkowskim).....	9
2020/C 45/05	Sprawy połączone C-439/18 i C-472/18: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 15 października 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – OH (C-439/18), ER (C-472/18)/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) (Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 97/81/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin – Klauzula 4 – Pracownicy płci męskiej i pracownicy płci żeńskiej – Zasada równości szans i równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2006/54/WE – Artykuł 14 ust. 1 – Pracownik zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy w ramach cykliczno-wertykalnego rozkładu – Uznawanie stażu pracy – Metoda obliczenia premii trzyletnich za wysługę lat – Wyłączenie nieprzepracowanych okresów).....	10
2020/C 45/06	Sprawa C-552/18: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 20 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato - Włochy) – Indaco Service Soc. coop., działająca w imieniu własnym i w charakterze przedstawiciela Coop. sociale il Melograno/Ufficio Territoriale del Governo Taranto (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) – Udzielanie zamówień publicznych na usługi – Fakultatywne podstawy wykluczenia – Poważne wykroczenie zawodowe – Podważenie uczciwości podmiotu gospodarczego – Wcześniejsza umowa – Wykonanie – Uchybienia – Rozwiązanie – Sądowy środek zaskarżenia – Dokonanie przez instytucję zamawiającą oceny niewywiązania się z umowy – Uniemożliwienie do czasu zakończenia postępowania sądowego).....	10
2020/C 45/07	Sprawa C-756/18: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 24 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance d'Aulnay-Sous-Bois - Francja) – LC, MD/easyjet Airline Co. Ltd (Odesłanie prejudycjalne – Regulamin postępowania przed Trybunałem – Artykuł 99 – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Duże opóźnienie lotu – Prawo pasażerów do odszkodowania – Dowód stawienia się pasażera na odprawę – Rezerwacja potwierdzona przez przewoźnika lotniczego).....	11
2020/C 45/08	Sprawa C-292/19: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 24 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Węgry) – PORR Építési Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Podstawa opodatkowania – Obniżenie – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Zasada neutralności podatkowej – Wierzytelność, która po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego stała się nieściągalna).....	12
2020/C 45/09	Sprawa C-486/19: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – postępowanie karne przeciwko A, B (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Podatek akcyzowy od słodczy, lodów i napojów bezalkoholowych – Zwolnienie podobnych towarów mogące stanowić pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE – Możliwość nałożenia sankcji karnej w przypadku uchybienia zobowiązaniom związanym z tym podatkiem).....	13
2020/C 45/10	Sprawa C-713/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie T-772/17 Café del Mar i in./EUIPO – Guirala Broto (C del M), wniesione w dniu 24 września 2019 r. przez Ramóna Guirala Brota.....	13
2020/C 45/11	Sprawa C-714/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie T-773/17 Café del Mar i in./EUIPO – Guirala Broto (Café del Mar), wniesione w dniu 24 września 2019 r. przez Ramóna Guirala Brota.....	14

2020/C 45/12	Sprawa C-715/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie T-774/17 Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (C del M), wniesione w dniu 24 września 2019 r. przez Ramóna Guirala Brota.	14
2020/C 45/13	Sprawa C-759/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu 16 października 2019 r. – PG/Volkswagen AG	15
2020/C 45/14	Sprawa C-786/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 października 2019 r. – The North of England P & I Association Ltd., występująca jednocześnie jako następca prawny Marine Shipping Mutual Insurance Company/Bundeszentralamt für Steuern	16
2020/C 45/15	Sprawa C-793/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 29 października 2019 r. – Republika Federalna Niemiec/SpaceNet AG	16
2020/C 45/16	Sprawa C-794/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 29 października 2019 r. – Republika Federalna Niemiec/Telekom Deutschland GmbH	18
2020/C 45/17	Sprawa C-802/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 31 października 2019 r. – Firma Z/Finanzamt Y	20
2020/C 45/18	Sprawa C-804/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 31 października 2019 r. – BU/Markt24 GmbH	21
2020/C 45/19	Sprawa C-808/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu 4 listopada 2019 r. – DS/Volkswagen AG	22
2020/C 45/20	Sprawa C-809/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu 4 listopada 2019 r. – ER/Volkswagen AG	23
2020/C 45/21	Sprawa C-816/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 5 listopada 2019 r. – QF/Germanwings GmbH	24
2020/C 45/22	Sprawa C-827/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 13 listopada 2019 r. – D.A.T.A. i in./Ryanair D.A.C.	25
2020/C 45/23	Sprawa C-841/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social no41 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 listopada 2019 r. – JL/Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)	25
2020/C 45/24	Sprawa C-842/19: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	26
2020/C 45/25	Sprawa C-872/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 20 września 2019 r. w sprawie T-65/18, Wenezuela/Rada, wniesione w dniu 28 listopada 2019 r. przez Boliwariańską Republikę Wenezueli.	27
2020/C 45/26	Sprawa C-874/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 października 2019 r. w sprawie T-599/18, Aeris Invest/SRB, wniesione w dniu 28 listopada 2019 r. przez Aeris Invest Sàrl	28

2020/C 45/27	Sprawa C-883/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-105/17, HSBC Holdings plc i in./Komisja, wniesione w dniu 3 grudnia 2019 r. przez HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France.	29
2020/C 45/28	Sprawa C-885/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-755/15 i T-759/15, Fiat Chrysler Finance Europe/Komisja, wniesione w dniu 4 grudnia 2019 r. przez Fiat Chrysler Finance Europe.	30
2020/C 45/29	Sprawa C-888/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Komisja, wniesione w dniu 4 grudnia 2019 r. przez GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH.	31
2020/C 45/30	Sprawa C-891/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja, wniesione w dniu 4 grudnia 2019 r. przez Komisję Europejską. .	32
2020/C 45/31	Sprawa C-897/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovni sud (Chorwacja) w dniu 5 grudnia 2019 r. – Federacja Rosyjska.	33
2020/C 45/32	Sprawa C-735/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de paix du troisième canton de Charleroi - Belgia) – IZ/Ryanair DAC. .	34
2020/C 45/33	Sprawa C-281/19: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Paris - Francja) – XS/Recteur de l'académie de Paris. .	34
2020/C 45/34	Sprawa C-395/19: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Nice - Francja) – VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd.	34
Sąd		
2020/C 45/35	Sprawa T-749/19: Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2019 r. – John Wood Group i in./Komisja.	35
2020/C 45/36	Sprawa T-762/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Rio Tinto European Holdings i in./Komisja.	36
2020/C 45/37	Sprawa T-763/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Ultra Electronics Holdings i in./Komisja.	38
2020/C 45/38	Sprawa T-764/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Keller Holdings/Komisja.	40
2020/C 45/39	Sprawa T-765/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Genus Investments/Komisja.	41
2020/C 45/40	Sprawa T-766/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Just Eat Holding/Komisja.	43
2020/C 45/41	Sprawa T-767/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Markit Group/Komisja.	45
2020/C 45/42	Sprawa T-768/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Elementis/Komisja.	46
2020/C 45/43	Sprawa T-769/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Informa i in./Komisja.	48

2020/C 45/44	Sprawa T-770/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Merlin UK Finco 1 i in./Komisja	50
2020/C 45/45	Sprawa T-771/19: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – Experian Finance 2012/Komisja	51
2020/C 45/46	Sprawa T-772/19: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – William Grant & Sons i William Grant & Sons Investments/Komisja	53
2020/C 45/47	Sprawa T-773/19: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – BAE Systems/Komisja	54
2020/C 45/48	Sprawa T-774/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – FA Sub 3/Komisja.....	55
2020/C 45/49	Sprawa T-775/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Sheldon i Kingfisher International/Komisja....	57
2020/C 45/50	Sprawa T-776/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – JIB Overseas/Komisja	59
2020/C 45/51	Sprawa T-778/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – RDI Reit/Komisja	60
2020/C 45/52	Sprawa T-779/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Ashtead Financing/Komisja	62
2020/C 45/53	Sprawa T-780/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Smith & Nephew USD i Smith & Nephew USD One/Komisja.....	64
2020/C 45/54	Sprawa T-781/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Rigid Plastic Containers Finance i RPC Pisces Holdings/Komisja	65
2020/C 45/55	Sprawa T-782/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – St Schrader Holding Company UK/Komisja	67
2020/C 45/56	Sprawa T-783/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Royal Mail Investments/Komisja.....	69
2020/C 45/57	Sprawa T-784/19: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – William Hill i William Hill Organization/Komisja	70
2020/C 45/58	Sprawa T-785/19: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – Anglo American International/Komisja	72
2020/C 45/59	Sprawa T-786/19: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – Simfer Jersey/Komisja	73
2020/C 45/60	Sprawa T-787/19: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – The Sage Group i in./Komisja	75
2020/C 45/61	Sprawa T-789/19: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2019 r. – Moerenhout i in./Komisja	76
2020/C 45/62	Sprawa T-798/19: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2019 r. – Bennahmias/Parlament.....	77
2020/C 45/63	Sprawa T-799/19: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2019 r. – Bennahmias/Parlament.....	78

2020/C 45/64	Sprawa T-800/19: Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2019 r. – Austria Tabak/EUIPO – Mignot & De Block (AIR)	79
2020/C 45/65	Sprawa T-802/19: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – Kisscolor Living/EUIPO – Teoxane (KISS COLOR)	79
2020/C 45/66	Sprawa T-803/19: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – etc-gaming i Casino-Equipment/Komisja.	80
2020/C 45/67	Sprawa T-810/19: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2019 r. – Victoria's Secret Stores Brand Management przeciwko EUIPO – Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS)	81
2020/C 45/68	Sprawa T-820/19: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2019 r. – Totalizator Sportowy/EUIPO – Lottoland Holdings (LOTTOLAND)	82
2020/C 45/69	Sprawa T-825/19: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2019 r. – Tazzetti/Komisja	83
2020/C 45/70	Sprawa T-826/19: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2019 r. – Tazzetti/Komisja	85
2020/C 45/71	Sprawa T-833/19: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2019 r. – Grammer/EUIPO (Przedstawienie figury geometrycznej).....	85
2020/C 45/72	Sprawa T-834/19: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2019 r. – e*Message Wireless Information Services/EUIPO – Apple (e*message)	86
2020/C 45/73	Sprawa T-836/19: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Première Vision przeciwko EUIPO – Vente-Privée.com (PV)	87
2020/C 45/74	Sprawa T-838/19: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów).	88
2020/C 45/75	Sprawa T-839/19: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów).	89
2020/C 45/76	Sprawa T-840/19: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów).	90
2020/C 45/77	Sprawa T-841/19: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów).	91
2020/C 45/78	Sprawa T-842/19: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów).	92
2020/C 45/79	Sprawa T-843/19: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2019 r. – Correia/EKES	93
2020/C 45/80	Sprawa T-844/19: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2019 r. – Apologistics/EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de)	94

2020/C 45/81	Sprawa T-847/19: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2019 r. – X-cen-tek/EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX)	95
2020/C 45/82	Sprawa T-858/19: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2019 r. – easyCosmetic Swiss/EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic).....	96

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

(2020/C 45/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 36 z 3.2.2020

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 27 z 27.1.2020

Dz.U. C 19 z 20.1.2020

Dz.U. C 10 z 13.1.2020

Dz.U. C 432 z 23.12.2019

Dz.U. C 423 z 16.12.2019

Dz.U. C 413 z 9.12.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

DECYZJA TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ**z dnia 26 listopada 2019 r.****w sprawie publicznego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z jego działalnością administracyjną**

(2020/C 45/02)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając art. 15 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając stanowisko Komitetu Administracyjnego z dnia 11 listopada 2019 r.,

zważywszy, że należy określić zasady publicznego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z jego działalnością administracyjną,

zważywszy, że w związku z reorganizacją administracyjną należy zmienić przepisy dotyczące podmiotu właściwego do udzielenia odpowiedzi w przedmiocie wniosku wstępnego o udostępnienie dokumentu przewidziane w decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 października 2016 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach jego działalności administracyjnej ⁽¹⁾,

WYDAJE NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

*Artykuł 1***Zakres stosowania**

1. Niniejsza decyzja znajduje zastosowanie do wszelkich dokumentów znajdujących się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, to znaczy sporządzonych lub otrzymanych i przechowywanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w związku z jego działalnością administracyjną.
2. Niniejsza decyzja nie narusza prawa do publicznego dostępu do dokumentów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jakie może wynikać z aktów prawa międzynarodowego lub z aktów wydanych w celu ich wykonania.

*Artykuł 2***Uprawnieni**

1. Każdy obywatel Unii Europejskiej oraz każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę statutową w jednym z państw członkowskich ma prawo dostępu do dokumentów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, o których mowa w art. 1 ust. 1, na zasadach określonych w niniejszej decyzji.
2. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może na tych samych zasadach udostępnić te dokumenty osobie fizycznej lub prawnej niemającej miejsca zamieszkania lub statutowej siedziby na terytorium państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 445 z 30.11.2016, s. 3.

*Artykuł 3***Wyjątki**

1. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odmawia dostępu do dokumentu, jeżeli jego ujawnieniu stoi na przeszkodzie potrzeba zabezpieczenia:

a) interesu publicznego w zakresie:

— bezpieczeństwa publicznego,

— obrony i spraw wojskowych,

— stosunków międzynarodowych,

— polityki finansowej, walutowej lub gospodarczej Unii albo jednego z państw członkowskich;

b) prywatności i nienaruszalności jednostki, w szczególności w zakresie zastosowania przepisów prawa Unii dotyczących ochrony danych osobowych.

2. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odmawia dostępu do dokumentu, jeżeli jego ujawnieniu stoi na przeszkodzie potrzeba zabezpieczenia:

— interesów gospodarczych określonej osoby fizycznej lub prawnej, w tym w odniesieniu do własności intelektualnej,

— postępowań sądowych lub opinii prawnych,

— skuteczności kontroli, śledztwa lub audytu.

3. Odmawia się dostępu do dokumentu sporządzonego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na użytek wewnętrzny lub otrzymanego, jeżeli dotyczy on kwestii, w przedmiocie której Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jeszcze nie rozstrzygnął, a jego ujawnienie naruszyłoby w istotny sposób proces decyzyjny Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Dostępu do dokumentu zawierającego opinie przeznaczone do użytku wewnętrznego w ramach wstępnych dyskusji i konsultacji wewnątrz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub poza nim, jeżeli brał on w nich udział, odmawia się również po podjęciu decyzji, jeżeli ujawnienie tego dokumentu naruszyłoby w istotny sposób proces decyzyjny Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Wyjątki określone w ust. 2 i 3 nie znajdują zastosowania, jeżeli nadrzędny interes publiczny przemawia za ujawnieniem dokumentu.

5. Jeżeli wyjątek lub wyjątki określone w ust. 1, 2 lub 3 dotyczą tylko części żadanego dokumentu, pozostałe jego części ujawnia się.

6. Wyjątki określone w ust. 1, 2 i 3 znajdują zastosowanie wyłącznie przez czas, przez jaki ochrona jest uzasadniona, zważywszy na treść dokumentu. Wyjątki te mogą znajdować zastosowanie przez maksymalny okres trzydziestu lat. W odniesieniu do dokumentów podlegających wyjątkom dotyczącym życia prywatnego lub interesów gospodarczych, wyjątki te mogą w razie konieczności znajdować zastosowanie po upływie wspomnianego okresu.

7. Niniejszy artykuł nie narusza przepisów art. 9.

*Artykuł 4***Złożenie wniosku wstępnego**

1. Wniosek o udostępnienie dokumentu znajdującego się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej składa się w jednym z języków urzędowych Unii, na formularzu dostępnym na stronie internetowej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Wniosek należy co do zasady wysłać drogą elektroniczną, zgodnie ze wskazówkami zawartymi na wspomnianej stronie internetowej, a jedynie w drodze wyjątku – pocztą lub faksem.
2. Wniosek powinien być wystarczająco precyzyjny i powinien zawierać w szczególności informacje pozwalające zidentyfikować żądany dokument lub dokumenty, a także nazwisko i adres wnioskodawcy.
3. Jeżeli wniosek nie jest wystarczająco precyzyjny, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wzywa wnioskodawcę do jego sprecyzowania i udziela mu w tym celu wskazówek.
4. W wypadku wniosków o udostępnienie bardzo obszernych dokumentów albo bardzo dużej liczby dokumentów Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może skontaktować się z wnioskodawcą w sposób nieformalny w celu znalezienia właściwego rozwiązania.
5. Wniosek nie musi być uzasadniony.

*Artykuł 5***Rozpatrzenie wniosku wstępnego**

1. Z chwilą zarejestrowania formularza wniosku wnioskodawca otrzymuje (drogą elektroniczną, pocztą lub faksem) pisemne potwierdzenie odbioru.
2. W terminie miesiąca od zarejestrowania wniosku Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej udostępnia wnioskodawcy żądany dokument, przekazując mu go.
3. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie może udostępnić żadanego dokumentu, informuje wnioskodawcę w terminie określonym w ust. 2, na piśmie, o powodach częściowej lub całkowitej odmowy oraz o prawie wnioskodawcy do złożenia wniosku potwierdzającego w terminie miesiąca od otrzymania odpowiedzi.
4. W wyjątkowych wypadkach, na przykład gdy wniosek dotyczy bardzo obszernego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, termin określony w ust. 2 może zostać przedłużony o kolejny miesiąc, po poinformowaniu o tym wnioskodawcy i szczegółowym uzasadnieniu.
5. W sytuacji określonej w art. 4 ust. 3 bieg terminu na udzielenie odpowiedzi rozpoczyna się dopiero z chwilą, gdy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej otrzyma dodatkowe informacje precyzujące w wystarczającym stopniu wniosek.
6. Do celów obliczania terminów stosuje się w drodze analogii rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów ⁽²⁾.

⁽²⁾ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 1, s. 51.

*Artykuł 6***Złożenie wniosku potwierdzającego**

1. W razie całkowicie lub częściowo odmownej odpowiedzi na wniosek wstępny wnioskodawca może złożyć wniosek potwierdzający.
2. Brak odpowiedzi Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na wniosek wstępny w wyznaczonym terminie uprawnia wnioskodawcę do złożenia wniosku potwierdzającego.
3. Wniosek potwierdzający składa się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w terminie miesiąca od otrzymania całkowitej lub częściowej odmowy dostępu do danego dokumentu, a w razie braku odpowiedzi na wniosek wstępny – w terminie miesiąca od upływu terminu na udzielenie tej odpowiedzi.
4. Wniosek potwierdzający podlega warunkom formalnym określonym w art. 4.

*Artykuł 7***Rozpatrzenie wniosku potwierdzającego**

1. Wniosek potwierdzający rozpatruje się na zasadach określonych w art. 5, z wyjątkiem informacji o prawie do złożenia wniosku potwierdzającego.
2. W razie całkowicie lub częściowo odmownej odpowiedzi na wniosek potwierdzający Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej informuje wnioskodawcę o przysługujących mu środkach prawnych, to jest o możliwości wystąpienia do sądu lub złożenia skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w trybie określonym, odpowiednio, w art. 263 lub 228 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
3. Brak odpowiedzi na wniosek potwierdzający w wyznaczonym terminie uznaje się za odpowiedź odmowną. Uprawnia to wnioskodawcę do skorzystania ze środków prawnych, o których mowa w ust. 2.

*Artykuł 8***Właściwe podmioty**

1. Podmiotem właściwym do udzielenia odpowiedzi na wstępny wniosek o udostępnienie dokumentu jest dyrektor biblioteki.
2. Jeżeli żądany dokument znajduje się w posiadaniu sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości lub sekretariatu Sądu, właściwymi podmiotami są, odpowiednio, zastępca sekretarza Trybunału Sprawiedliwości lub zastępca sekretarza Sądu.

Zastępca sekretarza Trybunału Sprawiedliwości i zastępca sekretarza Sądu mogą upoważnić do udzielenia odpowiedzi na wniosek wstępny jednego z administratorów w każdym z sekretariatów.

3. Podmiotem właściwym do udzielenia odpowiedzi na wniosek potwierdzający jest sekretarz Trybunału Sprawiedliwości, a jeżeli wniosek dotyczy dokumentu znajdującego się w posiadaniu sekretariatu Sądu – sekretarz Sądu.
4. W wypadku gdy państwo członkowskie, do którego wpłynął wniosek o udostępnienie dokumentu znajdującego się w jego posiadaniu, a który został wydany przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach jego działalności administracyjnej, zwraca się do niego o opinię, odpowiedzi udziela podmiot, który byłby właściwy zgodnie z ust. 3 do udzielenia odpowiedzi na wniosek potwierdzający dotyczący tego samego dokumentu skierowany bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
5. W drodze odstępstwa od ust. 1 sekretarz Trybunału Sprawiedliwości może wyznaczyć inny podmiot uprawniony do udzielenia odpowiedzi na wniosek wstępny o udostępnienie dokumentu.

Artykuł 9

Dokumenty osób trzecich

1. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej udostępnia dokumenty osób trzecich znajdujące się w jego posiadaniu wyłącznie po uzyskaniu zgody zainteresowanej osoby trzeciej.
2. Do celów niniejszego artykułu za „osoby trzecie” uznaje się wszelkie osoby fizyczne i prawne oraz podmioty zewnętrzne w stosunku do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym państwa członkowskie, pozostałe instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii Europejskiej oraz państwa trzecie.
3. W razie złożenia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosku o udostępnienie dokumentu osoby trzeciej właściwy podmiot zasięga u zainteresowanej osoby trzeciej informacji, czy sprzeciwia się ona udostępnieniu dokumentu, chyba że podmiot ten postanowi z urzędu odmówić dostępu na podstawie jednego z wyjątków określonych w art. 3.

Artykuł 10

Zasady dostępu

1. Dokument udostępnia się w wersji i formie istniejącej. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest zobowiązany na podstawie niniejszej decyzji do tworzenia nowych dokumentów lub zbierania informacji na żądanie wnioskodawcy.

Udostępniony egzemplarz może mieć formę papierową lub elektroniczną. Uwzględnia się preferencje wnioskodawcy w tej kwestii.

W wypadku dokumentów bardzo obszernych lub trudnych do przetworzenia wnioskodawca może zostać wezwany do zapoznania się z nimi na miejscu.

2. Jeżeli dokument został już udostępniony przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub przez inną instytucję i jest łatwo dostępny, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może się ograniczyć do poinformowania wnioskodawcy o możliwościach jego uzyskania.

Artykuł 11

Koszty dostępu

1. Od wnioskodawcy można żądać opłaty za wykonanie kopii dokumentów i ich przesyłkę.
2. Dostęp jest co do zasady bezpłatny, jeżeli wnioskodawca zapoznaje się z dokumentem na miejscu lub jeżeli liczba kopii nie przekracza dwudziestu stron formatu A4.
3. Opłatę za wykonanie kopii i ich przesyłkę oblicza się na podstawie cennika określonego w drodze decyzji sekretarza Trybunału Sprawiedliwości. Wysokość opłaty nie przekracza rzeczywistych kosztów.
4. Dokumenty publikowane podlegają odrębnemu cennikowi.

Artykuł 12

Kopiowanie dokumentów

1. Niniejsza decyzja nie narusza obowiązujących przepisów w zakresie praw autorskich, które mogą ograniczać prawo adresata do kopiowania lub wykorzystywania udostępnionych dokumentów.
2. Dokumentów objętych prawami autorskimi, których podmiotem jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, udostępnionych na podstawie niniejszej decyzji, nie wolno kopiować i wykorzystywać do celów gospodarczych bez uprzedniej pisemnej zgody Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

*Artykuł 13***Przepisy wykonawcze**

Sekretarz Trybunału Sprawiedliwości wydaje przepisy niezbędne w celu wykonania niniejszej decyzji. Przepisy te podlegają publikacji na stronie internetowej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

*Artykuł 14***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza decyzja uchyla i zastępuje decyzję Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 października 2016 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach jego działalności administracyjnej.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 3 grudnia 2019 r.

Sekretarz

Alfredo CALOT ESCOBAR

Prezes

Koen LENAERTS

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău - Rumunia) – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu

(Sprawa C-211/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa przedwstępna sprzedaży sporządzona przez dewelopera i poświadczona notarialnie – Artykuł 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 – Dowód uzgodnienia warunków umowy – Domniemanie – Podpisanie umowy przez konsumenta – Artykuł 3 ust. 3 – Punkt 1 lit. d)-f) i i) załącznika – Wyraźna klauzula rozwiązująca – Klauzula kary umownej – Nieuczciwy charakter – Artykuły 6 i 7 – Możliwość zmiany przez sąd krajowy warunku, co do którego stwierdzono, że posiada nieuczciwy charakter)

(2020/C 45/03)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Bacău

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SC Topaz Development SRL

Strona pozwana: Constantin Juncu, Raisa Juncu

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 oraz art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, sam podpis na zawartej przez konsumenta z przedsiębiorcą umowie stanowiącej, że na jej mocy tenże konsument akceptuje wszystkie określone z góry przez przedsiębiorcę warunki umowy, nie pociąga za sobą obalenia domniemania, zgodnie z którym warunki te nie były indywidualnie negocjowane.
- 2) Artykuł 3 ust. 3 dyrektyw 93/13 w związku z załącznikiem do niej należy interpretować w ten sposób, że wyraźna klauzula rozwiązująca oraz klauzula kary umownej, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, występujące w umowie zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, sporządzone wyłącznie na korzyść tego ostatniego i określone przez niego z góry, mogą stanowić nieuczciwe warunki umowy, o których mowa w pkt 1 lit. d)-f) tegoż załącznika, czego sprawdzenie należy do sądu krajowego.

- 3) Artykuł 6 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wyraźna klauzula rozwiązująca oraz klauzula kary umownej występujące w umowie przedwstępnej sprzedaży zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą zostaną uznane za nieuczciwe, sąd krajowy nie może zarządzić skutkom nieważności tych klauzul poprzez zastąpienie ich własnym rozstrzygnięciem, z wyjątkiem sytuacji, w której umowa ta nie może dalej obowiązywać w razie wyeliminowania tych nieuczciwych warunków, a unieważnienie owej umowy w całości naraża konsumenta na szczególnie szkodliwe skutki.

(¹) Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 listopada 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

(Sprawy połączone C-540/17 i C-541/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego ze względu na uprzednie udzielenie statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim – Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Rzeczywiste i udowodnione niebezpieczeństwo bycia poddanym nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu – Warunki życia beneficjentów statusu uchodźcy w tym innym państwie członkowskim)

(2020/C 45/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

Sentencja

Artykuł 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie skorzystaniu przez państwo członkowskie z przewidzianej w tym przepisie możliwości odrzucenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego na tej podstawie, że wnioskodawca został już przyznany status uchodźcy przez inne państwo członkowskie, jeśli przewidywalne warunki życia, których wnioskodawca ten doświadczałby jako beneficjent wspomnianego statusu w tym innym państwie członkowskim, naraziłyby go na poważne niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 15 października 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – OH (C-439/18), ER (C-472/18)/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT)

(Sprawy połączone C-439/18 i C-472/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 97/81/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin – Klauzula 4 – Pracownicy płci żeńskiej i pracownicy płci żeńskiej – Zasada równości szans i równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2006/54/WE – Artykuł 14 ust. 1 – Pracownik zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy w ramach cykliczno-wertykalnego rozkładu – Uznanie stażu pracy – Metoda obliczenia premii trzyletnich za wysługę lat – Wyłączenie nieprzepracowanych okresów)

(2020/C 45/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: OH (C-439/18), ER (C-472/18)

Strona pozwana: Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT)

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 i 2 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowym przepisom i praktyce gospodarczej, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w przypadku pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy w ramach cykliczno-wertykalnego rozkładu, uwzględniają jedynie rzeczywiście przepracowane, a tym samym wykluczają nieprzepracowane, okresy przy obliczaniu stażu pracy wymaganego do prawa do premii trzyletnich jako dodatków do wynagrodzenia, podczas gdy pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy nie podlegają takimi przepisom ani praktyce.

⁽¹⁾ Dz.U. C 373 z 15.10.2018.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 20 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato - Włochy) – Indaco Service Soc. coop., działająca w imieniu własnym i w charakterze przedstawiciela Coop. sociale il Melograno/Ufficio Territoriale del Governo Taranto

(Sprawa C-552/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) – Udzielanie zamówień publicznych na usługi – Fakultatywne podstawy wykluczenia – Poważne wykroczenie zawodowe – Podważenie uczciwości podmiotu gospodarczego – Wcześniejsza umowa – Wykonanie – Uchybienia – Rozwiązanie – Sądowy środek zaskarżenia – Dokonanie przez instytucję zamawiającą oceny niewywiązania się z umowy – Uniemożliwienie do czasu zakończenia postępowania sądowego)

(2020/C 45/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Indaco Service Soc. coop., działająca w imieniu własnym i w charakterze przedstawiciela Coop. sociale il Melograno

Strona pozwana: Ufficio Territoriale del Governo Taranto

przy udziale: Cometa Società Cooperativa Sociale

Sentencja

Artykuł 57 ust. 4 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, na mocy którego wniesienie sądowego środka zaskarżenia na decyzję o wypowiedzeniu umowy w sprawie zamówienia publicznego podjętą przez instytucję zamawiającą z powodu „poważnego wykroczenia zawodowego”, do którego doszło w czasie wykonywania umowy, uniemożliwia instytucji zamawiającej, która organizuje nowy przetarg, wykluczenie podmiotu, na etapie selekcji oferentów, na podstawie oceny wiarygodności tego podmiotu.

(¹) Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 24 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois - Francja) – LC, MD/easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-756/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Regulamin postępowania przed Trybunałem – Artykuł 99 – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Duże opóźnienie lotu – Prawo pasażerów do odszkodowania – Dowód stawienia się pasażera na odprawę – Rezerwacja potwierdzona przez przewoźnika lotniczego)

(2020/C 45/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LC, MD

Strona pozwana: easyJet Airline Co. Ltd

Sentencja

Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, a w szczególności jego art. 3 ust. 2 lit. a), należy interpretować w ten sposób, że pasażerom lotu opóźnionego przy przylocie o co najmniej trzy godziny i posiadającym potwierdzoną rezerwację na ten lot nie można odmówić odszkodowania zgodnie z tym rozporządzeniem jedynie na tej podstawie, że w chwili wystąpienia o odszkodowanie nie udowodnili oni swojej obecności przy odprawie na ten lot, w szczególności przy pomocy karty pokładowej, chyba że zostanie wykazane, że pasażerowie ci nie zostali przewiezieni przy pomocy opóźnionego lotu, o którym mowa, co podlega weryfikacji przez sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 11.2.2019.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 24 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Węgry) – PORR Építési Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-292/19) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Podstawa opodatkowania – Obniżenie – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Zasada neutralności podatkowej – Wierzytelność, która po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego stała się nieściągalna)

(2020/C 45/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PORR Építési Kft

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Artykuł 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie musi umożliwić obniżenie podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej w przypadku, gdy podatnik może wykazać, iż wierzytelność, jaką ma wobec swego dłużnika, jest ostatecznie nieściągalna – czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego – a zatem ta sytuacja nie stanowi braku zapłaty mogącego uzasadniać zastosowanie przewidzianego w ust. 2 tego artykułu odstępstwa od obowiązku obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 1.7.2019.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – postępowanie karne przeciwko A, B

(Sprawa C-486/19) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Podatek akcyzowy od słodczy, lodów i napojów bezalkoholowych – Zwolnienie podobnych towarów mogące stanowić pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE – Możliwość nałożenia sankcji karnej w przypadku uchybienia zobowiązaniom związanym z tym podatkiem)

(2020/C 45/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, by na osobę fizyczną działającą na rachunek spółki opodatkowanej podatkiem konsumpcyjnym obciążającym określone towary, takim jak podatek, którego dotyczy postępowanie główne, która to osoba uchybiła obowiązkom związanym z tym podatkiem, nałożono na podstawie właściwych przepisów prawa krajowego sankcję karną, nawet jeżeli zwolnienie, z którego skorzystały inne przedsiębiorstwa w przypadku podobnych towarów, należałoby uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 2.9.2019.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie T-772/17 Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (C del M), wniesione w dniu 24 września 2019 r. przez Ramóna Guirala Brota

(Sprawa C-713/19 P)

(2020/C 45/10)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Ramón Guiral Broto (przedstawiciel: adwokat A. Sirimarco)

Druga strona postępowania: Café del Mar, SC, José Les Viamonte, Carlos Andrea González i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) nie przyjął odwołania do rozpoznania i obciążył Ramóna Guirala Brota jego własnymi kosztami

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie T-773/17 Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar), wniesione w dniu 24 września 2019 r. przez Ramóna Guirala Brota

(Sprawa C-714/19 P)

(2020/C 45/11)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Ramón Guiral Broto (przedstawiciel: adwokat A. Sirimarco)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Café del Mar, SC, José Les Viamonte i Carlos Andrea González

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) nie przyjął odwołania do rozpoznania i obciążył Ramóna Guirala Brota jego własnymi kosztami

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie T-774/17 Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (C del M), wniesione w dniu 24 września 2019 r. przez Ramóna Guirala Brota

(Sprawa C-715/19 P)

(2020/C 45/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Ramón Guiral Broto (przedstawiciel: adwokat A. Sirimarco)

Druga strona postępowania: Café del Mar, S.C., José Les Viamonte, Carlos Andrea González i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) nie przyjął odwołania do rozpoznania i obciążył Ramóna Guirala Brota jego własnymi kosztami

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu
16 października 2019 r. – PG/Volkswagen AG**

(Sprawa C-759/19)

(2020/C 45/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Gera

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PG

Strona pozwana: Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy § 6 ust. 1 i § 27 ust. 1 EG-FGV ⁽¹⁾ względnie art. 18 ust. 1 i art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że producent narusza obowiązek wydania ważnego certyfikatu zgodnie z § 6 ust. 1 EG-FGV (względnie obowiązek przedstawienia certyfikatu zgodności w myśl art. 18 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE), jeżeli zamontował w pojeździe zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 i art. 3 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 ⁽³⁾, a wprowadzenie takiego pojazdu do obrotu narusza zakaz wprowadzania do obrotu pojazdu nieposiadającego ważnego certyfikatu zgodności w myśl § 27 ust. 1 EG-FGV (względnie zakaz sprzedaży bez ważnego certyfikatu zgodności w rozumieniu art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej

- 1 a) Czy celem § 6 i § 27 EG-FGV względnie art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE jest ochrona innej osoby w rozumieniu § 823 ust. 2 Bürgerliches Gesetzbuch (kodeksu cywilnego, Niemcy; zwanego dalej „BGB”), także w odniesieniu do jej swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie przez klienta końcowego pojazdu, który wprowadzono do obrotu bez ważnego certyfikatu zgodności, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieganiu miało służyć ustanowienie tych norm?
- 2) Czy celem art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 jest ochrona właśnie również klienta końcowego, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie przez klienta końcowego pojazdu, w którym zamontowano zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieganiu miało służyć ustanowienie tej normy?

⁽¹⁾ EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (rozporządzenie o homologacji typu WE pojazdów silnikowych) z dnia 3 lutego 2011 r. (BGBl. I, s. 126), ostatnio zmienione przez art. 7 rozporządzenia z dnia 23 marca 2017 r. (BGBl. I, s. 522).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 października 2019 r. – The North of England P & I Association Ltd., występująca jednocześnie jako następca prawny Marine Shipping Mutual Insurance Company/Bundeszentralamt für Steuern

(Sprawa C-786/19)

(2020/C 45/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The North of England P & I Association Ltd., występująca jednocześnie jako następca prawny Marine Shipping Mutual Insurance Company

Druga strona postępowania: Bundeszentralamt für Steuern

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 lit. d) tiret drugie w związku z art. 25 akapit pierwszy pierwsza połowa zdania dyrektywy 88/357/EWG ⁽¹⁾ lub art. 46 ust. 2 dyrektywy 92/49/EWG ⁽²⁾ w odniesieniu do ustalenia państwa członkowskiego umiejscowienia ryzyka należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zabezpieczenia ryzyk związanych z eksploatacją statku morskiego państwem tym jest państwo, na którego terytorium statek morski jest wpisany do rejestru urzędowego w celu poświadczenia własności, czy też państwo, którego banderę statek morski podnosi?

⁽¹⁾ Druga Dyrektywa Rady z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniająca dyrektywę 73/239/EWG (Dz.U. 1988, L 172, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywę 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. 1992, L. 228, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 29 października 2019 r. – Republika Federalna Niemiec/SpaceNet AG

(Sprawa C-793/19)

(2020/C 45/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Republika Federalna Niemiec

Druga strona postępowania rewizyjnego: SpaceNet AG

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z jednej strony i art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾ oraz art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej z drugiej strony art. 15 dyrektywy 2002/58/WE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nakłada na operatorów dostępnych publicznie usług łączności elektronicznej obowiązek zatrzymywania danych o ruchu i lokalizacji użytkowników końcowych tych usług, jeżeli obowiązek ten

- nie wymaga żadnego szczególnego powodu pod względem miejscowym, czasowym lub przestrzennym,
- przedmiotem obowiązku przechowywania przy świadczeniu dostępnych publicznie usług telefonicznych – w tym transmisji krótkich wiadomości tekstowych, wiadomości multimedialnych lub podobnych wiadomości oraz w przypadku połączeń nieodebranych lub nieudanych – są następujące dane:
 - numer linii wywołującej lub inny identyfikator nadawcy lub odbiorcy połączenia oraz w przypadku przekierowywania lub przełączania połączenia numer, na który połączenie jest przekierowywane lub przełączane;
 - data i godzina rozpoczęcia i zakończenia połączenia lub w przypadku transmisji krótkiej wiadomości tekstowej, wiadomości multimedialnej lub podobnej wiadomości – data wysłania i otrzymania informacji ze wskazaniem bazowej strefy czasowej;
 - informacje dotyczące wykorzystanej usługi, w przypadku gdy można korzystać z różnych usług w ramach usługi telefonii stacjonarnej;
 - ponadto w przypadku usług telefonii komórkowej:
 1. międzynarodowy numer tożsamości telefonicznej abonenta mobilnego nadawcy i odbiorcy połączenia;
 2. międzynarodowy numer fabryczny aparatu telefonicznego nadawcy i odbiorcy połączenia;
 3. data i godzina pierwszej aktywacji usługi wraz ze wskazaniem bazowej strefy czasowej, w przypadku gdy usługi zostały opłacone z góry;
 4. oznaczenie komórek, które zostały wykorzystane przez numer wywołujący i wywołany na początku połączenia;
 - w przypadku usług telefonii internetowej również adresy IP nadawcy i odbiorcy połączenia oraz przypisany identyfikator użytkownika;
- przedmiotem obowiązku przechowywania przy świadczeniu dostępnych publicznie usług dostępu do Internetu są następujące dane:
 - adres IP przypisany abonentowi w celu korzystania z Internetu;
 - jednoznaczny identyfikator łącza, przez które następuje korzystanie z Internetu, oraz przypisany identyfikator użytkownika;
 - data i godzina rozpoczęcia i zakończenia korzystania z Internetu pod przypisanym adresem IP ze wskazaniem bazowej strefy czasowej;
 - w przypadku korzystania mobilnego oznaczenie komórki wykorzystanej na początku połączenia internetowego;

- nie mogą być przechowywane następujące dane:
 - treść komunikatu;
 - dane dotyczące przeglądanych stron internetowych;
 - dane usług poczty elektronicznej;
 - dane leżące u podstawy połączeń z lub do określonych numerów osób, organów i organizacji w sferach społecznych lub religijnych;
- okres zatrzymywania danych wynosi w przypadku danych dotyczących lokalizacji, czyli oznaczenia wykorzystanej komórki, cztery tygodnie, a w przypadku pozostałych danych – dziesięć tygodni;
- zapewniona jest skuteczna ochrona zatrzymywanych danych przed ryzykiem nadużyć oraz przed nieuprawnionym dostępem, oraz
- zatrzymywane dane mogą być wykorzystywane wyłącznie w celu ścigania szczególnie ciężkich przestępstw oraz zapobiegania konkretnym zagrożeniom dla zdrowia, życia lub wolności danej osoby, lub dla istnienia państwa federalnego lub kraju związkowego, z wyjątkiem adresu IP przypisanego abonentowi w celu korzystania z Internetu, którego używanie jest dozwolone w ramach udzielania informacji na temat zgromadzonych danych w celu ścigania wszystkich przestępstw, w celu zapobiegania zagrożeniom dla bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz w celu wykonywania zadań służb wywiadowczych?

(¹) Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

(²) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37), ostatnio zmieniona dyrektywą 2009/136/WE (Dz.U. 2009, L 337, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)
w dniu 29 października 2019 r. – Republika Federalna Niemiec/Telekom Deutschland GmbH**

(Sprawa C-794/19)

(2020/C 45/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Republika Federalna Niemiec

Druga strona postępowania rewizyjnego: Telekom Deutschland GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z jednej strony i art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾ oraz art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej z drugiej strony art. 15 dyrektywy 2002/58/WE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nakłada na operatorów dostępnych publicznie usług łączności elektronicznej obowiązek zatrzymywania danych o ruchu i lokalizacji użytkowników końcowych tych usług, jeżeli obowiązek ten

- nie wymaga żadnego szczególnego powodu pod względem miejscowym, czasowym lub przestrzennym,
- przedmiotem obowiązku przechowywania przy świadczeniu dostępnych publicznie usług telefonicznych – w tym transmisji krótkich wiadomości tekstowych, wiadomości multimedialnych lub podobnych wiadomości oraz w przypadku połączeń nieodebranych lub nieudanych – są następujące dane:
 - numer linii wywołującej lub inny identyfikator nadawcy lub odbiorcy połączenia oraz w przypadku przekierowywania lub przełączania połączenia numer, na który połączenie jest przekierowywane lub przełączane;
 - data i godzina rozpoczęcia i zakończenia połączenia lub w przypadku transmisji krótkiej wiadomości tekstowej, wiadomości multimedialnej lub podobnej wiadomości – data wysłania i otrzymania informacji ze wskazaniem bazowej strefy czasowej;
 - informacje dotyczące wykorzystanej usługi, w przypadku gdy można korzystać z różnych usług w ramach usługi telefonii stacjonarnej;
 - ponadto w przypadku usług telefonii komórkowej:
 1. międzynarodowy numer tożsamości telefonicznej abonenta mobilnego nadawcy i odbiorcy połączenia;
 2. międzynarodowy numer fabryczny aparatu telefonicznego nadawcy i odbiorcy połączenia;
 3. data i godzina pierwszej aktywacji usługi wraz ze wskazaniem bazowej strefy czasowej, w przypadku gdy usługi zostały opłacone z góry;
 4. oznaczenie komórek, które zostały wykorzystane przez numer wywołujący i wywołany na początku połączenia;
 - w przypadku usług telefonii internetowej również adresy IP nadawcy i odbiorcy połączenia oraz przypisany identyfikator użytkownika;
- przedmiotem obowiązku przechowywania przy świadczeniu dostępnych publicznie usług dostępu do Internetu są następujące dane:
 - adres IP przypisany abonentowi w celu korzystania z Internetu;
 - jednoznaczny identyfikator łącza, przez które następuje korzystanie z Internetu, oraz przypisany identyfikator użytkownika;
 - data i godzina rozpoczęcia i zakończenia korzystania z Internetu pod przypisanym adresem IP ze wskazaniem bazowej strefy czasowej;
 - w przypadku korzystania mobilnego oznaczenie komórki wykorzystanej na początku połączenia internetowego;

- nie mogą być przechowywane następujące dane:
 - treść komunikatu;
 - dane dotyczące przeglądanych stron internetowych;
 - dane usług poczty elektronicznej;
 - dane leżące u podstawy połączeń z lub do określonych numerów osób, organów i organizacji w sferach społecznych lub religijnych;
- okres zatrzymywania danych wynosi w przypadku danych dotyczących lokalizacji, czyli oznaczenia wykorzystanej komórki, cztery tygodnie, a w przypadku pozostałych danych – dziesięć tygodni;
- zapewniona jest skuteczna ochrona zatrzymywanych danych przed ryzykiem nadużyć oraz przed nieuprawnionym dostępem, oraz
- zatrzymywane dane mogą być wykorzystywane wyłącznie w celu ścigania szczególnie ciężkich przestępstw oraz zapobiegania konkretnym zagrożeniom dla zdrowia, życia lub wolności danej osoby, lub dla istnienia państwa federalnego lub kraju związkowego, z wyjątkiem adresu IP przypisanego abonentowi w celu korzystania z Internetu, którego używanie jest dozwolone w ramach udzielania informacji na temat zgromadzonych danych w celu ścigania wszystkich przestępstw, w celu zapobiegania zagrożeniom dla bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz w celu wykonywania zadań służb wywiadowczych?

(¹) Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

(²) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37), ostatnio zmieniona dyrektywą 2009/136/WE (Dz.U. 2009, L 337, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 31 października 2019 r. – Firma Z/Finanzamt Y**

(Sprawa C-802/19)

(2020/C 45/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Firma Z

Strona pozwana: Finanzamt Y

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 24 października 1996 r., *Union Elida Gibbs Ltd.*, C-317/94, EU:C:1996:400, apteka, która dostarcza produkty farmaceutyczne ustawowej kasie chorych, jest uprawniona do obniżenia podstawy opodatkowania w związku z udzieleniem rabatu osobom objętym ubezpieczeniem zdrowotnym?

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej – Czy sytuacja, w której apteka krajowa jest uprawniona do obniżenia podstawy opodatkowania, a jednocześnie apteka położona w innym państwie członkowskim nie ma takiego uprawnienia, ponieważ dokonuje dostaw wewnątrzwspólnotowych na rzecz powszechnej kasy chorych, które nie podlegają opodatkowaniu, jest sprzeczna z zasadami neutralności i równego traktowania na rynku wewnętrznym?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria)
w dniu 31 października 2019 r. – BU/Markt24 GmbH**

(Sprawa C-804/19)

(2020/C 45/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BU

Strona pozwana: Markt24 GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾ ma zastosowanie do stosunku pracy, w przypadku którego wprowadzie zawarto w Austrii umowę o pracę dotyczącą świadczenia pracy w Niemczech, ale pracownik nie świadczył pracy, mimo że przez kilka miesięcy pozostawał w Austrii w gotowości do jej podjęcia.

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej

- 2) Czy art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że można stosować przepis krajowy umożliwiający pracownikowi (ułatwione) wniesienie powództwa w miejscu zamieszkania, które ma w okresie trwania stosunku pracy lub miał w chwili ustania stosunku pracy, taki jak § 4 ust. 1 lit. a) Arbeits- und Sozialgerichtsgesetz (ustawy o sądzie pracy i spraw socjalnych; zwanej dalej „ASGG”)?
- 3) Czy art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że można stosować przepis krajowy umożliwiający pracownikowi (ułatwione) wniesienie powództwa w miejscu, w którym wynagrodzenie podlega wypłacie lub podlegało wypłacie w chwili ustania stosunku pracy, taki jak § 4 ust. 1 lit. d) ASGG?
- 4) W przypadku udzielenia na pytania drugie i trzecie odpowiedzi przeczącej
- 4.1. Czy art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku stosunku pracy, w ramach którego pracownik nie świadczył pracy, powództwo należy wnieść w państwie członkowskim, w którym pracownik pozostawał w gotowości do jej podjęcia?
- 4.2. Czy art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku stosunku pracy, w ramach którego pracownik nie świadczył pracy, powództwo należy wnieść w państwie członkowskim, w którym miało miejsce zainicjowanie i zawarcie umowy o pracę, nawet jeśli uzgodniono w niej lub przewidywano świadczenie pracy w innym państwie członkowskim?

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej

- 5) Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ma zastosowanie do stosunku pracy, w przypadku którego wprowadzie zawarto w Austrii umowę o pracę dotyczącą świadczenia pracy w Niemczech, ale pracownik nie świadczył pracy, mimo że przez kilka miesięcy pozostawał w Austrii w gotowości do jej podjęcia, jeżeli można stosować przepis krajowy umożliwiający pracownikowi (ułatwione) wniesienie powództwa w miejscu zamieszkania, które ma w okresie trwania stosunku pracy lub miał w chwili ustania stosunku pracy, taki jak § 4 ust. 1 lit. a) ASGG, lub też przepis krajowy umożliwiający pracownikowi (ułatwione) wniesienie powództwa w miejscu, w którym wynagrodzenie podlega wypłacie lub podlegało wypłacie w chwili ustania stosunku pracy, taki jak § 4 ust. 1 lit. d) ASGG?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu 4 listopada 2019 r. – DS/Volkswagen AG

(Sprawa C-808/19)

(2020/C 45/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Gera

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DS

Strona pozwana: Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy § 6 ust. 1 i § 27 ust. 1 Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge (rozporządzenia o homologacji typu WE pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zwanego dalej „EG-FGV”) (¹) względnie art. 18 ust. 1 i art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE (²) należy interpretować w ten sposób, że producent narusza obowiązek wydania ważnego certyfikatu zgodnie z § 6 ust. 1 EG-FGV (względnie obowiązek przedstawienia certyfikatu zgodności w myśl art. 18 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE), jeżeli zamontował w pojeździe zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 i art. 3 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 (³), a wprowadzenie takiego pojazdu do obrotu narusza zakaz wprowadzania do obrotu pojazdu nieposiadającego ważnego certyfikatu zgodności w myśl § 27 ust. 1 EG-FGV (względnie narusza zakaz sprzedaży bez ważnego certyfikatu zgodności w rozumieniu art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

- 1 a. Czy celem § 6 i § 27 EG-FGV względnie art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE jest również ochrona klienta końcowego, a – w przypadku odsprzedaży na rynku wtórnym – w szczególności kolejnego nabywcy samochodu, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie używanego pojazdu, który wprowadzono do obrotu bez ważnego certyfikatu zgodności, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tych norm?

- 2) Czy celem art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 jest również ochrona klienta końcowego, a – w przypadku odsprzedaży na rynku wtórnym – w szczególności kolejnego nabywcy samochodu, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie używanego pojazdu, w którym zamontowano zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tej normy?
- 3) Czy § 6 i § 27 EG-FGV względnie art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE oraz art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ich naruszenia przy określaniu rozmiaru szkody poniesionej przez klienta końcowego należy zaniechać uwzględnienia odszkodowania za rzeczywiste użytkowanie pojazdu w całości lub w części (w danym wypadku, w jaki sposób czy też w jakim zakresie?), jeżeli klient końcowy ze względu na to naruszenie może żądać i żąda unieważnienia umowy sprzedaży pojazdu? Czy wykładnia ta ulega jakiegokolwiek zmianie, jeżeli naruszenie wiąże się z wprowadzeniem w błąd organów udzielających homologacji i klientów końcowych w zakresie spełnienia wszystkich przesłanek homologacji i nieograniczonej dopuszczalności użytkowania pojazdu w ruchu drogowym, a naruszenia i wprowadzenia w błąd dopuszczono się do celu ograniczenia kosztów i maksymalizacji zysków poprzez duży zbyt przy jednoczesnym zapewnieniu sobie przewagi konkurencyjnej kosztem nieświadomych klientów?

(¹) EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung z dnia 3 lutego 2011 r. (BGBl. I s. 126), ostatnio zmienione przez art. 7 Verordnung z dnia 23 marca 2017 r. (BGBl. I s. 522).

(²) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

(³) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu 4 listopada 2019 r. – ER/Volkswagen AG

(Sprawa C-809/19)

(2020/C 45/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Gera

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ER

Strona pozwana: Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy § 6 ust. 1 i § 27 ust. 1 Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge (rozporządzenia o homologacji typu WE pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zwanego dalej „EG-FGV”) (¹) względnie art. 18 ust. 1 i art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE (²) należy interpretować w ten sposób, że producent narusza obowiązek wydania ważnego certyfikatu zgodnie z § 6 ust. 1 EG-FGV (względnie obowiązek przedstawienia certyfikatu zgodności w myśl art. 18 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE), jeżeli zamontował w pojeździe zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 i art. 3 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 (³), a wprowadzenie takiego pojazdu do obrotu narusza zakaz wprowadzania do obrotu pojazdu nieposiadającego ważnego certyfikatu zgodności w myśl § 27 ust. 1 EG-FGV (względnie zakaz sprzedaży bez ważnego certyfikatu zgodności w rozumieniu art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

- 1 a. Czy celem § 6 i § 27 EG-FGV względnie art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE jest ochrona również klienta końcowego, a – w przypadku odsprzedaży na rynku wtórnym – w szczególności kolejnego nabywcy samochodu, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie pojazdu, który wprowadzono do obrotu bez ważnego certyfikatu zgodności, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tych norm?

- 2) Czy celem art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 jest ochrona również klienta końcowego, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie pojazdu, w którym zamontowano zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tej normy?
- 3) Czy § 6 i § 27 EG-FGV czy też art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE oraz art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ich naruszenia przy określaniu rozmiaru szkody poniesionej przez klienta końcowego należy zaniechać uwzględnienia odszkodowania za rzeczywiste użytkowanie pojazdu w całości lub w części (w danym wypadku, w jaki sposób czy też w jakim zakresie?), jeżeli klient końcowy ze względu na to naruszenie może żądać i żąda unieważnienia umowy sprzedaży pojazdu? Czy wykładnia ta ulega jakiegokolwiek zmianie, jeżeli naruszenie wiąże się z wprowadzeniem w błąd organów udzielających homologacji i klientów końcowych w zakresie spełnienia wszystkich przesłanek homologacji i nieograniczonej dopuszczalności użytkowania pojazdu w ruchu drogowym, a naruszenia i wprowadzenia w błąd dopuszczono się w celu ograniczenia kosztów i maksymalizacji zysków poprzez duży zbyty przy jednoczesnym zapewnieniu sobie przewagi konkurencyjnej kosztem nieświadomych klientów?

(¹) EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung z dnia 3 lutego 2011 r. (BGBl. I s. 126), ostatnio zmienione przez art. 7 Verordnung z dnia 23 marca 2017 r. (BGBl. I s. 522).

(²) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

(³) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy)
w dniu 5 listopada 2019 r. – QF/Germanwings GmbH**

(Sprawa C-816/19)

(2020/C 45/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QF

Strona pozwana: Germanwings GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy zorganizowany przez związki zawodowe strajk pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego stanowi „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 (¹)?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 13 listopada 2019 r. – D.A.T.A. i in./Ryanair D.A.C.

(Sprawa C-827/19)

(2020/C 45/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: D.A.T.A., L.F.A., A.M.A.G., L.F.A., J.G.C., S.C.C., A.C.V., A.A.G., A.C.A., L.C.A., N.P.B. y P.C.A.

Strona pozwana: Ryanair D.A.C.

Pytania prejudycjalne

- 1 Czy wykonywanie przez pracowników w służbie przewoźnika lotniczego prawa do strajku, zwołanego przez związek zawodowy w ramach dążenia do poprawy warunków zatrudnienia – jeżeli nie jest następstwem wcześniejszej decyzji pracodawcy, lecz roszczeń pracowników – może zostać uznane za „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾, czy wręcz przeciwnie, za okoliczność nieodłącznie związaną z wykonywaniem działalności przewoźnika lotniczego?
- 2 Czy w okolicznościach takich jak w niniejszym sporze przewoźnik jest zobowiązany do podjęcia wszelkich prawnie dopuszczalnych środków, w tym także wtedy, gdy wykonanie prawa do strajku zostało mu zakomunikowane z wyprzedzeniem, zgodnie z wymogami prawa, takich jak zapewnienie lotów innymi liniami lotniczymi, których strajk nie dotyczy?
- 3 Czy dla celów uwzględnienia strajku personelu pokładowego przewoźnika lotniczego jako „nadzwyczajnej okoliczności” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 istotne znaczenie ma sposób, w jaki strajk zostanie odwołany, w szczególności w przypadku, gdy do jego odwołania dochodzi na podstawie wzajemnych ustępstw stron?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social no41 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 listopada 2019 r. – JL/Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Sprawa C-841/19)

(2020/C 45/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social nº 41 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JL

Druga strona postępowania: Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 79/7/EWG ⁽¹⁾ i art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie spornemu w postępowaniu głównym uregulowaniu [...] państwa członkowskiego, zgodnie z którym dla ustalenia zakresu odpowiedzialności FOGASA ⁽³⁾ wobec pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu podstawa jego wynagrodzenia, która została już obniżona ze względu na niepełny wymiar czasu pracy, zostaje przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności FOGASA ponownie obniżona na podstawie art. 33 Ley del Estatuto de los Trabajadores (kodeksu pracy), również ze względu na niepełny wymiar czasu pracy, w stosunku do pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy, w zakresie, w jakim uregulowanie to jest szczególnie niekorzystne dla pracownic w porównaniu z pracownikami płci męskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 1979, L 6, s. 24).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

⁽³⁾ Fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-842/19)

(2020/C 45/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels, A. Armenia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków, których wymaga wykonanie wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie C-110/17 Komisja przeciwko Belgii, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- Skazanie Królestwa Belgii na zapłatę okresowej kary pieniężnej w wysokości 22 076,55 EUR za dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku w sprawie C-110/17, od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-110/17, płatnej na konto wskazane przez Komisję;
- Skazanie Królestwa Belgii na zapłatę minimalnej kary ryczałtowej w wysokości 2 029 000 EUR albo, w przypadku gdy kwota wspomnianej minimalnej kary ryczałtowej zostanie przekroczona, dziennego ryczałtu w wysokości 4 905,90 EUR od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-110/17 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia wykonania wyroku w sprawie C-110/17, cokolwiek nastąpi szybciej, płatnej na konto wskazane przez Komisję;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Królestwu Belgii, że nie podjęło środków, których wymaga wykonanie wyroku Trybunału z dnia 12 kwietnia 2018 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 20 września 2019 r. w sprawie T-65/18, Wenezuela/Rada, wniesione w dniu 28 listopada 2019 r. przez Boliwariańską Republikę Wenezueli

(Sprawa C-872/19 P)

(2020/C 45/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Boliwariańska Republika Wenezueli (przedstawiciele: L. Giuliano i F. Di Gianni, avvocati)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną;
- uznanie skargi wnoszącej odwołanie za dopuszczalną i przekazanie sprawy Sądowi do rozpoznania co do istoty; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi jeden zarzut, podzielony na trzy części.

Sąd dokonał błędnej wykładni kryterium bezpośredniego oddziaływania sformułowanego w art. 263 akapit czwarty TFEU w świetle wyroku *Almaz-Antey*:

1. Sąd zastosował błędne kryterium w celu ustalenia, czy sporne przepisy dotyczą Boliwariańskiej Republiki Wenezueli bezpośrednio (¹).
2. Sąd naruszył prawo wskutek pominięcia istotnych okoliczności niniejszej sprawy w kontekście stosowania kryterium bezpośredniego oddziaływania sformułowanego w wyroku *Almaz-Antey*.
3. Sąd nie wziął pod uwagę faktycznego wpływu spornych przepisów na Boliwariańską Republikę Wenezueli.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2017/2074 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2017, L 295, s. 60).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 października 2019 r. w sprawie T-599/18, Aeris Invest/SRB, wniesione w dniu 28 listopada 2019 r. przez Aeris Invest Sàrl

(Sprawa C-874/19 P)

(2020/C 45/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Aeris Invest Sàrl (przedstawiciele: R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, abogados)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd w dniu 10 października 2019 r.. Aeris Invest/SRB, T-599/18, EU:T:2019:740, w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że skarga jest niedopuszczalna;
- przekazanie sprawy Sądowi, aby wydał orzeczenie, związany orzeczeniem Trybunału co do kwestii prawnych, zgodnie z żądaniami tej strony w pierwszej instancji; oraz
- postanowienie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie twierdzi, że zaskarżone postanowienie narusza art. 20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2010, L 331, s. 12) oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Zdaniem wnoszącego odwołanie akt zaskarżony przed Sądem wywołuje wiążące skutki prawne w zakresie, w jakim ostateczna wycena stanowi integralną część decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżone postanowienie narusza art. 17 karty. Wykładnia art. 20 rozporządzenia nr 806/2014 dokonana w zaskarżonym postanowieniu jest niezgodna z prawem własności w zakresie, w jakim dopuszcza ingerencję w prawo własności tej strony bez żadnego odszkodowania.

Zgodnie z trzecim zarzutem odwołania zaskarżone postanowienie narusza art. 20 ust. 11 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014. Po podjęciu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i obniżeniu wartości akcji byli akcjonariusze Banco Popular stali się wierzycielami tego podmiotu. Artykuł 20 ust. 11 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 ma zatem zastosowanie do byłych akcjonariuszy w zakresie, w jakim przepis ten ustanawia obowiązek podjęcia decyzji o „odpisaniu roszczeń wierzycieli” w świetle ostatecznej wyceny.

Wreszcie, w ramach zarzutu czwartego, wnoszący odwołanie uważa, że zaskarżone postanowienie narusza art. 20 ust. 11 i 14 rozporządzenia nr 806/2014 oraz art. 41 karty, ponieważ nie uwzględnia okoliczności, że zaskarżony akt wywołuje wiążące skutki prawne wobec tej strony w zakresie, w jakim uniemożliwia AERIS dostęp do aktualnych i pełnych informacji na temat sytuacji księgowej podmiotu, w którym AERIS posiadał 3,45% udziałów.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-105/17, HSBC Holdings plc i in./Komisja, wniesione w dniu 3 grudnia 2019 r. przez HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France

(Sprawa C-883/19 P)

(2020/C 45/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France (przedstawiciele: K. Bacon QC, D. Bailey, Barristers, M. Simpson, Solicitor, C. Angeli, avocate, M. Giner, advocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) z dnia 24 września 2019 r. w sprawie T-105/17, HSBC Holdings plc i in./Komisja;
- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. b) decyzji Komisji C(2016) 8530 final z dnia 7 grudnia 2016 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG [sprawa AT.39914 – Euro Interest Rate Derivatives (EIRD)]⁽¹⁾ lub ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 1 lit. b) w zakresie, w jakim dotyczy udziału HSBC w jednolitym i ciągłym naruszeniu po dniu 19 marca 2007 r.; i
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez HSBC w związku ze sprawą T-105/17 i niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo w odniesieniu do skutków naruszenia przez Komisję istotnych wymogów proceduralnych, a mianowicie prawa HSBC do przestrzegania zasad domniemania niewinności, dobrej administracji i prawa do obrony.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo poprzez błędne zastosowanie art. 101 ust. 1 TFUE przy charakteryzowaniu celu manipulacji z dnia 19 marca 2007 r. lub poprzez przeinaczenie odnośnych dowodów.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że obie rozmowy stanowiły naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE ze względu na cel. W szczególności Sąd błędnie stwierdził, że można było uwzględnić prokonkurencyjny charakter tych rozmów na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE jedynie w kontekście ograniczeń akcesoryjnych względem operacji głównej lub oceny na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE.

Zarzut czwarty: wnioski Sądu dotyczące dwóch rozmów w dniach 12 i 16 lutego 2007 r. w oczywisty sposób przeinaczają dowody przedstawione w postępowaniu przed Sądem.

Zarzut piąty: wniosek Sądu, że stwierdzone przez niego w wyroku jednolite i ciągłe naruszenie miało jeden cel, jest obarczony dwoma naruszeniami prawa: (i) oczywistym przeinaczeniem okoliczności faktycznych i dowodów w odniesieniu do rozmowy z dnia 27 marca 2007 r.; oraz (ii) naruszeniem prawa w związku z wnioskiem, że dwie rozmowy na temat uśrednionych cen zmierzały do osiągnięcia jednego celu wskazanego przez Sąd.

Zarzut szósty: Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, że HSBC uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu obejmującym zachowania, których nie uznano w decyzji za zachowania HSBC o znamionach naruszenia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, C 130, s. 4.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-755/15 i T-759/15, Fiat Chrysler Finance Europe/Komisja, wniesione w dniu 4 grudnia 2019 r. przez Fiat Chrysler Finance Europe

(Sprawa C-885/19 P)

(2020/C 45/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Fiat Chrysler Finance Europe (przedstawiciele: J. Rodriguez, abogado, N. de Boynes, avocat, M. Engel, Rechtsanwalt, G. Maisto, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Irlandia

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) z dnia 24 września 2019 r. w sprawach połączonych T-755/15 i T-759/15;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. ⁽¹⁾ zgodnie z art. 263 ust. 4 TFUE lub ewentualnie – jeżeli i w zakresie, w jakim Trybunał nie będzie mógł wydać ostatecznego orzeczenia – ponowne przekazanie sprawy do Sądu, oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Fiat Chrysler Finance Europe, zgodnie z art. 138 § 1 oraz art. 184 § 1 i 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, a także kosztami poniesionymi przez Fiat Chrysler Finance Europe w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: przeprowadzona przez Sąd badanie dotyczące tego, czy Fiat Chrysler Finance Europe odniósł korzyść z uprzedniego porozumienia cenowego [APA (advanced pricing agreement)], narusza art. 107 TFUE, ponieważ i) Sąd błędnie zastosował test prawny pozwalający stwierdzić, czy APA uznawało metodologię przekraczającą obowiązujący margines oceny; ii) Sąd nie wskazał w sposób odpowiedni właściwego przedsiębiorstwa, które odniosło korzyść z APA.

Zarzut drugi: przeprowadzone przez Sąd badanie podstawy prawnej zasady pełnej konkurencji, którą posłużyła się Komisja, jest nieodpowiednie i sprzeczne, a także narusza ogólną zasadę dotyczącą podawania odpowiedniego i spójnego uzasadnienia.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył fundamentalną zasadę pewności prawa poprzez i) uznanie błędnie określonej przez Komisję zasady pełnej konkurencji bez zbadania jej zakresu ani treści oraz ii) potwierdzenie zastosowania domniemania selektywności w odniesieniu do APA.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/2326 z dnia 21 października 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38375 (2014/C ex 2014/NN) wdrożonej przez Luksemburg na rzecz grupy Fiat [notyfikowana jako dokument nr C(2015) 7152] (Dz.U. 2016, L 351, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Komisja, wniesione w dniu 4 grudnia 2019 r. przez GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH

(Sprawa C-888/19 P)

(2020/C 45/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (przedstawiciel: R. MacLean, Solicitor)

Druga strona postępowania: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie drugiej części pierwszego zarzutu skargi wniesionej w pierwszej instancji, powtórzonej w zaskarżonym wyroku, jako bezzasadnej;
- rozstrzygnięcie co do istoty w zakresie drugiej części pierwszego zarzutu skargi wniesionej w pierwszej instancji, powtórzonej w zaskarżonym wyroku;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, by ten mógł rozstrzygnąć w przedmiocie pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącego, dotyczących naruszenia prawa;
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu odwoławczym oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony na podstawie trzech odrębnych zarzutów.

Zarzut pierwszy: w zaskarżonym wyroku Sąd naruszył prawo przy wykładni i zastosowaniu powiązanych ze sobą pojęć „znaczących wahań” i „sytuacji finansowej” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽¹⁾ oraz wynikającym stąd przeniesieniu ciężaru dowodu w zakresie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (MET) ze skarżącego na Komisję.

Zarzut drugi: Sąd naruszył zakres uprawnień dyskrejonalnych przysługujący Komisji przy ocenie wniosków o przyznanie statusu MET i zastąpił ocenę Komisji w zakresie sytuacji producenta eksportującego swoją własną oceną.

Zarzut trzeci: wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie pierwszego punktu sentencji zaskarżonego wyroku na tej podstawie, że Sąd orzekł w nim *ultra petita*.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

Odwwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja, wniesione w dniu 4 grudnia 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-891/19 P)

(2020/C 45/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i N. Kuplewatzky, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Hubei Xinyegang Special Tube Co. Ltd, ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, Válcovny trub Chomutov a.s., Vallourec Deutschland GmbH

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie pierwszego i drugiego zarzutu skargi wniesionej w pierwszej instancji jako pozbawionych podstawy prawnej;
- przekazanie Sądowi sprawy w zakresie trzeciego i czwartego zarzutu skargi wniesionej w pierwszej instancji w celu ponownego rozpatrzenia;
- orzeczenie, że o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego ostatecznie rozstrzygnie Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi sześć zarzutów.

Po pierwsze, w pkt 59-67 wyroku występuje kilka błędów co do prawa. W szczególności, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 1 ust. 2 i 4, art. 3 ust. 2, 3 i 8 oraz art. 4 rozporządzenia podstawowego (⁽¹⁾) poprzez uznanie, iż art. 3 ust. 8 i art. 4 tego rozporządzenia zawierają wymóg, że Komisja musi uwzględnić w swojej analizie wpływu na ceny segmentację rynku dotyczącego rozpatrywanego produktu. Niemniej art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego wymaga porównania na poziomie produktu podobnego zdefiniowanego w art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a nie wymaganego przez Sąd rodzaju szczegółowej oceny na poziomie segmentów rynku. Organy sądowe, na które powołuje się Sąd, nie popierają stanowiska Sądu, który przeinacza okoliczności faktyczne, na których opierają się te organy, a także okoliczności faktyczne leżące u podstaw zaskarżonego rozporządzenia (⁽²⁾). Wreszcie i w każdym wypadku brak jest jakichkolwiek szczególnych elementów, które mogłyby uzasadniać analizę w podziale na segmenty rynku.

Po drugie, w pkt 59-67 wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni zaskarżonego rozporządzenia lub przeinaczył okoliczności faktyczne w odniesieniu do zastosowania numerów kontrolnych produktu (PCN) w dokonanej przez Komisję analizie wpływu na ceny. Zastosowanie PCN zawiera pewne cechy charakterystyczne takie jak segmentację rynku (i wiele innych czynników), powodując tym samym, że każda analiza wpływu na ceny oparta na takiej strukturze PCN uwzględni te czynniki. W konsekwencji nie ma konieczności przeprowadzania dalszej segmentowej analizy wpływu na ceny.

Po trzecie, w pkt 77-79 wyroku Sąd błędnie zinterpretował art. 296 TFUE i przeinaczył dowód dotyczący analizy opartej na segmentach rynku podczas dochodzenia i w zaskarżonym rozporządzeniu.

Po czwarte, w pkt 68-76 wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, który wymaga tylko ustalenia wpływu przywozu produktów po cenach dumpingowych na przemysł Unii. W przeciwieństwie do stanowiska przyjętego przez Sąd wpływ sprzedaży typów produktów niewywiezionych przez objętych próbą producentów eksportujących nie ma znaczenia.

Po piąte, w pkt 67-76 wyroku nie wzięto pod uwagę skutków art. 17 rozporządzenia podstawowego, który dotyczy kontroli wyrywkowej, i pozbawiono ten artykuł skuteczności (effet utile). Ustalenia wskazane w tych punktach pomijają to, że nieodłącznym skutkiem kontroli wyrywkowej jest przeanalizowanie przez Komisję jedynie przywozów dokonanych przez objętych próbą chińskich producentów eksportujących. Jest zatem zasadne, że mogą istnieć nieuwzględnione sprzedaże ze względu na zastosowanie kontroli wyrywkowej. Niemniej ten skutek uboczny nie podważa zasadności analizy wpływu na ceny dokonanej na podstawie reprezentatywnej próbki pobranej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

Po szóste, w pkt 34, 35 i 45 wyroku Sąd przekwalifikował podniesione przed nim zarzuty pierwszy i drugi, a zatem orzekł ultra petita. Sąd naruszył również prawo poprzez błędne określenie zakresu kontroli sądowej mającego zastosowanie do podniesionych przed nim zarzutów pierwszego i drugiego. Nawet gdyby kryterium kontroli określone przez Sąd istniało – co jednak nie ma miejsca – Sąd dokonał błędnej kwalifikacji, a nawet przeinaczenia okoliczności leżących u podstawy analizy Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/804 z dnia 11 maja 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza innego niż żeliwo lub stali innej niż nierdzewna, o przekroju okrągłym i o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2017, L 121, s. 3).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovni sud (Chorwacja) w dniu 5 grudnia 2019 r.
– Federacja Rosyjska**

(Sprawa C-897/19)

(2020/C 45/31)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Vrhovni sud

Strony w postępowaniu głównym

I.N.

Federacja Rosyjska

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 TFUE należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie Unii Europejskiej, które decyduje o ekstradycji do państwa trzeciego obywatela państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, ale należącego do strefy Schengen, zobowiązane jest poinformować o wniosku o ekstradycję państwo należące do strefy Schengen, którego obywatelem jest dana osoba?
- 2) W przypadku, gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca, a państwo należące do strefy Schengen zwróciło się o przekazanie danej osoby w celu przeprowadzenia postępowania, z powodu którego złożono wniosek o ekstradycję, czy należy tę osobę przekazać temu państwu zgodnie z Umową między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią?

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de paix du troisième canton de Charleroi - Belgia) – IZ/Ryanair DAC.

(Sprawa C-735/18) ⁽¹⁾

(2020/C 45/32)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 04.02.2019.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Paris - Francja) – XS/Recteur de l'académie de Paris

(Sprawa C-281/19) ⁽¹⁾

(2020/C 45/33)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 z 3.6.2019.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Nice - Francja) – VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd.

(Sprawa C-395/19) ⁽¹⁾

(2020/C 45/34)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2019 r. – John Wood Group i in./Komisja

(Sprawa T-749/19)

(2020/C 45/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: John Wood Group plc (Aberdeen, Zjednoczone Królestwo), WGPSN (Holdings) Ltd (Aberdeen), Wood Group Investments Ltd (Aberdeen) i Amec Foster Wheeler Ltd (Knutsford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, adwokat M. Peristeraki i K. Desai, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie braku niezgodnej z prawem pomocy państwa i stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2019) 2526 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz uchylenie ciężącego na Zjednoczonym Królestwie obowiązku odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa jakoby otrzymanej w tym kontekście przez skarżące (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakładają one na Zjednoczone Królestwo obowiązek odzyskania od skarżących domniemanej pomocy państwa; oraz
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie rozumie kontekst, cel i funkcjonowanie brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) odnoszących się do traktowania zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu. Wnioski Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji opierają się na skumulowanych oczywistych błędach. W szczególności Komisja popełniła oczywiste błędy w rozumieniu całego brytyjskiego systemu podatkowego, w rozumieniu celów systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych, szczególnego zakresu zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz definicji umów kwalifikowanej pożyczki.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja błędnie interpretuje zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe, a zatem jako korzyść. W odniesieniu do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu zwolnienie podatkowe dla finansowania grup stanowi przepis dotyczący opodatkowania i część definicji granic przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie korzyść selektywną. Komisja nie przedstawiła żadnej analizy ilościowej wykazującej, że jest to korzyść, a wobec braku przekonujących dowodów na to, że przedmiotowy środek przynosi korzyść, zaskarżona decyzja nie może dalej obowiązywać.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zidentyfikowała system odniesienia do celów oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych oraz błędnie zidentyfikowała przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbiór przepisów, który jest odrębny względem całego brytyjskiego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu marginesu swobody uznania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w analizie pomocy państwa i zastosowała błędne testy przy rozważaniu kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnego poziomu ryzyka związanego z podstawą opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie oraz pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który nie podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie, i nieracjonalnie uznała, że pożyczki udzielane wewnątrz grupy są porównywalne z pożyczkami udzielanymi przez osoby trzecie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż kwestionowane przepisy dotyczące KSZ stanowiły *prima facie* pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że nie ma żadnego uzasadnienia, które można by przyjąć w celu obrony zgodności kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych zgodnie ze scenariuszem alternatywnym wspomnianego rozdziału 5 byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że test ten może być nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie, i nie podając odpowiedniego uzasadnienia, Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których test funkcji decyzyjnych i zarządczych spowodowałby opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5. W rzeczywistości test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudny do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 za uzasadnione również w kontekście tego testu i w związku z tym powinna była stwierdzić, że nie ma pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy, wówczas jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących domniemanej pomocy państwa naruszy podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżących KSZ znajdują się w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób kluczowych elementów zaskarżonej decyzji takich jak np. wniosek, że przewidziane we wspomnianym rozdziale 5 opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu testu funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność swoich procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny ani czteroletni termin, jakiego Komisja potrzebowała na przyjęcie decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześćioletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie kwestionowanego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Rio Tinto European Holdings i in./Komisja

(Sprawa T-762/19)

(2020/C 45/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rio Tinto European Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Rio Tinto International Holdings Ltd (Londyn) i Rio Tinto Simfer UK Ltd (Londyn) (przedstawiciele: adwokaci N. Niejahr i B. Hoorelbeke oraz A. Stratakis i P. O’Gara, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1) w zakresie, w jakim uznano w niej, że domniemany środek pomocy stanowi pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i nakazano jego odzyskanie wraz z odsetkami, w tym od skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazano w niej odzyskanie pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym wraz z odsetkami, w tym od skarżących;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżące w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE uznając, że domniemany środek pomocy przynosi selektywną korzyść:
 - a) spółkom korzystającym ze zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % w odniesieniu do umów kwalifikowanej pożyczki niskiego ryzyka, ponieważ Komisja:
 - błędnie zidentyfikowała brytyjski system dotyczący kontrolowanych spółek zagranicznych jako system odniesienia;
 - naruszyła prawo, stwierdzając, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % stanowi odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, z uwagi na to, że:
 - (i) ustalenie odstępstwa błędnie opiera się na technice legislacyjnej;
 - (ii) test funkcji decyzyjnych i zarządczych nie jest głównym testem dla brytyjskiego systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych; oraz
 - (iii) umowy kwalifikowanej pożyczki i umowy niekwalifikowanej pożyczki nie dotyczą takiej samej sytuacji prawnej i faktycznej, a w każdym wypadku Komisja naruszyła prawo stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 (¹);
 - popełniła błąd co do okoliczności faktycznych i naruszyła prawo stwierdzając, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % nie jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego w taki sam sposób, jak zwolnienie podatkowe dla finansowania grup, które ma zastosowanie do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu objętych przepisami sekcji 371 EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)].
 - b) spółkom korzystającym ze zwolnienia podatkowego dopasowanych odsetek, ponieważ Komisja:
 - błędnie zidentyfikowała brytyjskie przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako system odniesienia;
 - naruszyła prawo, stwierdzając, że zwolnienie podatkowe dopasowanych odsetek stanowi odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, z uwagi na to, że:
 - (i) ustalenie odstępstwa błędnie opiera się na technice legislacyjnej, a test funkcji decyzyjnych i zarządczych nie jest głównym testem dla brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych;
 - (ii) podatnicy kwalifikujący się do skorzystania ze zwolnienia podatkowego dopasowanych odsetek nie znajdują się w tej samej sytuacji prawnej i faktycznej co podatnicy, którzy się do takiego skorzystania nie kwalifikują.
 - popełniła błąd co do okoliczności faktycznych i naruszyła prawo stwierdzając, że zwolnienie podatkowe dopasowanych odsetek nie jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie wykazała, że domniemany środek pomocy mógł wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i groził zakłóceniem konkurencji.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że alternatywnie Komisja naruszyła art. 49 TFUE uznając domniemany środek pomocy za pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, który nie narusza zagwarantowanej w art. 49 TFUE swobody przedsiębiorczości.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła podstawową zasadę równego traktowania/niedyskryminacji poprzez:
 - potraktowanie zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu pochodzących z kwalifikowanych pożyczek w taki sam sposób jak zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu pochodzących z niekwalifikowanych pożyczek; oraz
 - potraktowanie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup w różny sposób w zależności od tego, czy zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu są objęte zakresem sekcji 371 EB czy sekcji 371 EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)].
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący tego, że nawet jeśli domniemany środek pomocy jest objęty zakresem stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, to Komisja, nakazując odzyskanie kwot pomocy rzekomo niezgodnej z rynkiem wewnętrznym od beneficjentów domniemanego środka pomocy, naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/1589 ⁽²⁾, ponieważ takie odzyskanie narusza ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasadę pewności prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Ultra Electronics Holdings i in./Komisja

(Sprawa T-763/19)

(2020/C 45/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ultra Electronics Holdings plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo), DF Group Ltd (Londyn) i Ultra Electronics Swiss Holdings Company Ltd (Londyn) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obarczona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżące podnoszą następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Keller Holdings/Komisja**(Sprawa T-764/19)**

(2020/C 45/38)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Keller Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.

7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) *Taxation (International and Other Provisions) Act 2010* [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589 ⁽¹⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID *Taxation (International and Other Provisions) Act 2010* [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Genus Investments/Komisja

(Sprawa T-765/19)

(2020/C 45/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Genus Investments Ltd (Basingstoke, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako prima facie selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte prima facie przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.

10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Just Eat Holding/Komisja

(Sprawa T-766/19)

(2020/C 45/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Just Eat Holding Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Markit Group/Komisja**(Sprawa T-767/19)**

(2020/C 45/41)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Markit Group Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako prima facie selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte prima facie przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.

9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Elementis/Komisja

(Sprawa T-768/19)

(2020/C 45/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elementis Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Informa i in./Komisja

(Sprawa T-769/19)

(2020/C 45/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Informa plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Maypond Ltd (Dublin, Irlandia), Tanahol Ltd (Dublin) i Colonygrove Ltd (Londyn) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE i/lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżące podnoszą następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Merlin UK Finco 1 i in./Komisja**(Sprawa T-770/19)**

(2020/C 45/44)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Merlin UK Finco 1 Ltd (Poole, Zjednoczone Królestwo), Merlin UK Finco 2 Ltd (Poole), Charcoal Newco 1 Ltd (Poole) i Charcoal Newco 1A Ltd (Poole) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obarczona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.

9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽¹⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżące podnoszą następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – Experian Finance 2012/Komisja

(Sprawa T-771/19)

(2020/C 45/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Experian Finance 2012 Ltd (Nottingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że kwestionowany środek spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako prima facie selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte prima facie przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – William Grant & Sons i William Grant & Sons Investments/Komisja

(Sprawa T-772/19)

(2020/C 45/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: William Grant & Sons Holdings Ltd (Dufftown, Zjednoczone Królestwo) i William Grant & Sons Investments Ltd (Dufftown) (przedstawiciele: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, adwokat M. Peristeraki i K. Desai, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie braku niezgodnej z prawem pomocy państwa i stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2019) 2526 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz uchylenie ciężącego na Zjednoczonym Królestwie obowiązku odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa jakoby otrzymanej w tym kontekście przez skarżące (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakładają one na Zjednoczone Królestwo obowiązek odzyskania od skarżących domniemanej pomocy państwa; oraz
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie rozumie kontekst, cel i funkcjonowanie brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) odnoszących się do traktowania zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu. Wnioski Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji opierają się na skumulowanych oczywistych błędach. W szczególności Komisja popełniła oczywiste błędy w rozumieniu całego brytyjskiego systemu podatkowego, w rozumieniu celów systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych, szczególnego zakresu zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz definicji umów kwalifikowanej pożyczki.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja błędnie interpretuje zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe, a zatem jako korzyść. W odniesieniu do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu zwolnienie podatkowe dla finansowania grup stanowi przepis dotyczący opodatkowania i część definicji granic przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie korzyść selektywną. Komisja nie przedstawiła żadnej analizy ilościowej wykazującej,

że jest to korzyść, a wobec braku przekonujących dowodów na to, że przedmiotowy środek przynosi korzyść, zaskarżona decyzja nie może dalej obowiązywać.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zidentyfikowała system odniesienia do celów oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych oraz błędnie zidentyfikowała przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbiór przepisów, który jest odrębny względem całego brytyjskiego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu marginesu swobody uznania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w analizie pomocy państwa i zastosowała błędne testy przy rozważaniu kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnego poziomu ryzyka związanego z podstawą opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie oraz pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który nie podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie, i nieracjonalnie uznała, że pożyczki udzielane wewnątrz grupy są porównywalne z pożyczkami udzielanymi przez osoby trzecie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż kwestionowane przepisy dotyczące KSZ stanowiły *prima facie* pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że nie ma żadnego uzasadnienia, które można by przyjąć w celu obrony zgodności kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych zgodnie ze scenariuszem alternatywnym rozdziału 5 wspomnianej części 9A byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że test ten może być nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie, i nie podając odpowiedniego uzasadnienia, Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których test funkcji decyzyjnych i zarządczych spowodowałby opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5. W rzeczywistości test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudny do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 za uzasadnione również w kontekście tego testu i w związku z tym powinna była stwierdzić, że nie ma pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy, wówczas jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących domniemanej pomocy państwa naruszyłoby podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżących KSZ znajdują się w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób kluczowych elementów zaskarżonej decyzji takich jak np. wniosek, że przewidziane we wspomnianym rozdziale 5 opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu testu funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność swoich procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny ani czteroletni termin, jakiego Komisja potrzebowała na przyjęcie decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześćdziesięcioletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie kwestionowanego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – BAE Systems/Komisja

(Sprawa T-773/19)

(2020/C 45/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BAE Systems plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokat N. Gràcia Malfeito, W. Leslie, solicitor i adwokat I. Lunneryd)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że właściwym systemem odniesienia są przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie brytyjski system opodatkowania osób prawnych. W szczególności wniosek Komisji, że systemem odniesienia są brytyjskie przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowi błędnie zastosowanie orzecznictwa sądów Unii. Komisja powinna była natomiast stwierdzić, że odpowiednim systemem odniesienia jest brytyjski system opodatkowania osób prawnych, którego nieodłączną i nierozdzielalną częścią są przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do celów systemu odniesienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie uzasadniła wniosku, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup prowadzi do selektywnego odstępstwa od systemu odniesienia, a w szczególności, że przedsiębiorstwa otrzymujące inne rodzaje zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu znajdują się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym do sytuacji przedsiębiorstw otrzymujących zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu pochodzące z umów kwalifikowanej pożyczki. W istocie, Komisja błędnie stwierdziła, że zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu pochodzące z pożyczek udzielanych jednostce dominującej i skarbonek nie powodują znacznego i istotnie większego ryzyka sztucznego przekierowania niż pochodzące z umów kwalifikowanej pożyczki. Ponadto Komisja popełniła błąd koncentrując się na technice legislacyjnej, a nie na skutkach zwolnienia podatkowego dla finansowania grup.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie uzasadniła wniosku, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup nie było uzasadnione charakterem i ogólną strukturą przepisów podatkowych w odniesieniu do testu funkcji decyzyjnych i zarządczych. W szczególności Komisja popełniła błąd stwierdzając, że obciążenie administracyjne wynikające z zastosowania testu funkcji decyzyjnych i zarządczych nie uzasadnia zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup nie jest uzasadnione koniecznością przestrzegania swobód przewidzianych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczący istnienia korzyści, jak wymaga tego przepis art. 107 TFUE. Ocena Komisji opiera się na niczym niepopartych twierdzeniach; Komisja w rzeczywistości nie wykazała istnienia korzyści, a tylko określiła, że może ona istnieć w pewnych okolicznościach.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – FA Sub 3/Komisja

(Sprawa T-774/19)

(2020/C 45/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FA Sub 3 Ltd (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że kwestionowany środek spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako prima facie selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 weszła w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte prima facie przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.

10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Sheldon i Kingfisher International/Komisja

(Sprawa T-775/19)

(2020/C 45/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sheldon Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Kingfisher International Holdings Ltd (Londyn) (przedstawiciele: adwokaci G. Motta i N. Baeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- (i) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, C 216, s. 1) w całości;
- (ii) tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że sekcja 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- (iii) tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji (UE) 2019/1352;
- (iv) w każdym wypadku, obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami poniesionymi w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja wybrała nieważny system odniesienia do celów analizy selektywności. Oceniany w kontekście właściwego systemu odniesienia program zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) nie stanowi odstępstwa i nie jest selektywny.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja zasadniczo błędnie zrozumiała charakter głównego celu wybranego systemu odniesienia i nie uwzględniła wszystkich celów tego systemu, co doprowadziło do zastosowania przez Komisję niepełnego i hipotetycznego systemu odniesienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja zasadniczo błędnie określiła rolę kwestionowanego środka, najwyraźniej w oparciu o niewłaściwą podstawę techniki legislacyjnej. Prawidłowo rozumiany, kwestionowany środek nie stanowi odstępstwa od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja błędnie stwierdziła, iż kwestionowany środek wprowadza rozróżnienie między przedsiębiorstwami, które w świetle celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia są porównywalne.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja nie uznała, iż kwestionowany środek nie stanowi selektywnej korzyści, ponieważ wynika on z zasad przewodnich i z charakteru wybranego przez Komisję systemu odniesienia oraz stanowi nieodłączny mechanizm niezbędny dla funkcjonowania i skuteczności tego systemu.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że decyzja Komisji przekracza uprawnienia Komisji w dziedzinie pomocy państwa, co jest sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że prowadzenie przez Komisję postępowania wyjaśniającego w sprawie kwestionowanego środka naruszyło art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589 ⁽¹⁾, jak również spoczywający na Komisji obowiązek dobrej administracji na podstawie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja nie uznała, iż sekcja 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] była całkowicie uzasadniona i nie stanowiła selektywnej korzyści.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że nie należy nakazywać odzyskania pomocy, ponieważ w następstwie sprawy C-196/04 Cadbury Schweppes ⁽²⁾ naruszyłoby to ogólne zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące podstawowej swobody przedsiębiorczości.
11. Zarzut jedenasty dotyczący tego, że nie należy nakazywać odzyskania pomocy, ponieważ nakazy Komisji dotyczące odzyskania pomocy są wynikiem przekroczenia uprawnień i naruszają ogólne zasady prawa Unii dotyczące zwrotu pomocy państwa przyznanej niezgodnie z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 września 2006 r., Cadbury Schweppes i Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:554).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – JIB Overseas/Komisja**(Sprawa T-776/19)**

(2020/C 45/50)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: JIB Overseas Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164 (¹), podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.

8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obarczona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości, a zatem kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – RDI Reit/Komisja

(Sprawa T-778/19)

(2020/C 45/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RDI Reit plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, adwokat M. Peristeraki i K. Desai, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie braku niezgodnej z prawem pomocy państwa, stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji Komisji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz uchylenie ciążącego na Zjednoczonym Królestwie obowiązku odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa jakoby otrzymanej w tym kontekście przez skarżącą (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakładają one na Zjednoczone Królestwo obowiązek odzyskania od skarżącej domniemanej pomocy państwa; oraz
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie rozumie kontekst, cel i funkcjonowanie brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) odnoszących się do traktowania zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu. Wnioski Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji opierają się na skumulowanych oczywistych błędach. W szczególności Komisja popełniła oczywiste błędy w rozumieniu całego brytyjskiego systemu podatkowego, w rozumieniu celów systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych, szczególnego zakresu zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz definicji umów kwalifikowanej pożyczki.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja błędnie interpretuje zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe, a zatem jako korzyść. W odniesieniu do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu zwolnienie podatkowe dla finansowania grup stanowi przepis dotyczący opodatkowania i część definicji granic przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie korzyść selektywną. Komisja nie przedstawiła żadnej analizy ilościowej wykazującej, że jest to korzyść, a wobec braku przekonujących dowodów na to, że przedmiotowy środek przynosi korzyść, zaskarżona decyzja nie może dalej obowiązywać.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zidentyfikowała system odniesienia do celów oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych oraz błędnie zidentyfikowała przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbiór przepisów, który jest odrębny względem całego brytyjskiego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu marginesu swobody uznania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w analizie pomocy państwa i zastosowała błędne testy przy rozważaniu kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnego poziomu ryzyka związanego z podstawą opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie oraz pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który nie podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie, i nieracjonalnie uznała, że pożyczki udzielane wewnątrz grupy są porównywalne z pożyczkami udzielanymi przez osoby trzecie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż kwestionowane przepisy dotyczące KSZ stanowiły *prima facie* pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że nie ma żadnego uzasadnienia, które można by przyjąć w celu obrony zgodności kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych zgodnie ze scenariuszem alternatywnym rozdziału 5 wspomnianej części 9A byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że test ten może być nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie, i nie podając odpowiedniego uzasadnienia, Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których test funkcji decyzyjnych i zarządczych spowodowałby opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5. W rzeczywistości test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudny do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 za uzasadnione również w kontekście tego testu i w związku z tym powinna była stwierdzić, że nie ma pomocy państwa.

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy, wówczas jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżącej domniemanej pomocy państwa naruszyłoby podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżącej KSZ znajdują się w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób kluczowych elementów zaskarżonej decyzji takich jak np. wniosek, że przewidziane we wspomnianym rozdziale 5 opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu testu funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność swoich procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny ani czteroletni termin, jakiego Komisja potrzebowała na przyjęcie decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześcioletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie kwestionowanego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Ashtead Financing/Komisja

(Sprawa T-779/19)

(2020/C 45/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ashtead Financing Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji C(2019) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Smith & Nephew USD i Smith & Nephew USD One/Komisja**(Sprawa T-780/19)**

(2020/C 45/53)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Smith & Nephew USD Ltd (Watford, Zjednoczone Królestwo) i Smith & Nephew USD One Ltd (Watford) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164 (⁽¹⁾), podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.

8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżące podnoszą następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Rigid Plastic Containers Finance i RPC Pisces Holdings/Komisja

(Sprawa T-781/19)

(2020/C 45/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rigid Plastic Containers Finance Ltd (Rushden, Zjednoczone Królestwo) i RPC Pisces Holdings Ltd (Rushden) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako prima facie selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte prima facie przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.

10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżące podnoszą następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – St Schrader Holding Company UK/Komisja

(Sprawa T-782/19)

(2020/C 45/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: St Schrader Holding Company UK Ltd (Swindon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Royal Mail Investments/Komisja**(Sprawa T-783/19)**

(2020/C 45/56)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Royal Mail Investments Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że kwestionowany środek spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obarczona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.

9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – William Hill i William Hill Organization/Komisja

(Sprawa T-784/19)

(2020/C 45/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: William Hill plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i William Hill Organization Ltd (Londyn) (przedstawiciele: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, adwokat M. Peristeraki i K. Desai, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie braku niezgodnej z prawem pomocy państwa, stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz uchylenie ciążącego na Zjednoczonym Królestwie obowiązku odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa jakoby otrzymanej w tym kontekście przez skarżące (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakładają one na Zjednoczone Królestwo obowiązek odzyskania od skarżących domniemanej pomocy państwa; oraz
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie rozumie kontekst, cel i funkcjonowanie brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych odnoszących się do traktowania zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu. Wnioski Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji opierają się na skumulowanych oczywistych błędach. W szczególności Komisja popełniła oczywiste błędy w rozumieniu całego brytyjskiego systemu podatkowego, w rozumieniu celów systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych, szczególnego zakresu zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz definicji umów kwalifikowanej pożyczki.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja błędnie interpretuje zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe, a zatem jako korzyść. W odniesieniu do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu zwolnienie podatkowe dla finansowania grup stanowi przepis dotyczący opodatkowania i część definicji granic przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie korzyść selektywną. Komisja nie przedstawiła żadnej analizy ilościowej wykazującej, że jest to korzyść, a wobec braku przekonujących dowodów na to, że przedmiotowy środek przynosi korzyść, zaskarżona decyzja nie może dalej obowiązywać.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zidentyfikowała system odniesienia do celów oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych oraz błędnie zidentyfikowała przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbiór przepisów, który jest odrębny względem całego brytyjskiego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu marginesu swobody uznania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w analizie pomocy państwa i zastosowała błędne testy przy rozważaniu kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnego poziomu ryzyka związanego z podstawą opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie oraz pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który nie podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie, i nieracjonalnie uznała, że pożyczki udzielane wewnątrz grupy są porównywalne z pożyczkami udzielanymi przez osoby trzecie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż kwestionowane przepisy dotyczące KSZ stanowiły *prima facie* pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że nie ma żadnego uzasadnienia, które można by przyjąć w celu obrony zgodności kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych zgodnie ze scenariuszem alternatywnym rozdziału 5 wspomnianej części 9A byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że test ten może być nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie, i nie podając odpowiedniego uzasadnienia, Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których test funkcji decyzyjnych i zarządczych spowodowałby opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5. W rzeczywistości test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudny do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 za uzasadnione również w kontekście tego testu i w związku z tym powinna była stwierdzić, że nie ma pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy, wówczas jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących domniemanej pomocy państwa naruszyłoby podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżących KSZ znajdują się w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób kluczowych elementów zaskarżonej decyzji takich jak np. wniosek, że przewidziane we wspomnianym rozdziale 5 opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu testu funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność swoich procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny ani czteroletni termin, jakiego Komisja potrzebowała na przyjęcie decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześćdziesięcioletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie kwestionowanego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – Anglo American International/Komisja**(Sprawa T-785/19)**

(2020/C 45/58)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Anglo American International Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. Anderson, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności całości decyzji Komisji z dnia 2 kwietnia 2019 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej;
- ewentualnie, stwierdzenie, że przy ustalaniu podlegającej odzyskaniu kwoty pomocy straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe, na które skarżąca mogła powołać się w czasie, gdy wносиła o zastosowanie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (group financing exemption, dalej: „GFE”), lub na które skarżąca mogłaby w owym czasie powołać się, gdyby nie wniosła o zastosowanie GFE, powinny w każdym wypadku zostać wzięte pod uwagę, nawet jeśli uprawnienie do powołania się na takie straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe uległo już przedawnieniu w świetle prawa Zjednoczonego Królestwa i niezależnie od tego, czy takie straty ulgi lub zwolnienia są uwzględniane automatycznie.
- w każdym wypadku, obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że storna pozwana nie wykazała, iż GFE stanowi korzyść. Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wykazała, iż korzyść występuje w każdym przypadku, w którym zawnioskowano o zastosowanie GFE.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że nie miała miejsce interwencja państwa ani interwencja przy użyciu zasobów państwowych. Komisja nie udowodniła, iż ubieganie się o przyznanie GFE oczywiście prowadziło do obniżenia zobowiązania z tytułu brytyjskiego podatku od osób prawnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że GFE nie sprzyja niektórym przedsiębiorstwom ani produkcji niektórych towarów. Komisja popełniła błędy polegające na i) zdefiniowaniu systemu odniesienia w sposób zbyt wąski jako przepisów zawartych w części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (Przepis międzynarodowe i inne)] zamiast jako szerszego systemu brytyjskiego podatku od osób prawnych; ii) braku zrozumienia, że rozdział 9 rzeczonyj części 9A nie stanowi odstępstwa od rozdziału 5; oraz iii) braku uznania, że nawet jeśli ów rozdział 9 stanowi odstępstwo od rozdziału 5, to jest ono uzasadnione charakterem i ogólną strukturą wskazanej części 9A.
4. Zarzut czwarty, oparty na twierdzeniu, że GFE nie wywiera wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Komisja błędnie uznała, iż GFE może wpływać na decyzje międzynarodowych koncernów dotyczące lokalizacji ośrodków zarządzania finansami oraz wyboru siedziby na terenie Unii.
5. Zarzut piąty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że GFE nie zakłóca konkurencji ani nie grozi jej zakłóceniem. Komisja nie udowodniła, iż ubieganie się o przyznanie GFE oczywiście prowadziło do obniżenia zobowiązania z tytułu brytyjskiego podatku od osób prawnych.
6. Zarzut szósty, oparty na twierdzeniu, że odzyskanie domniemanej pomocy byłoby sprzeczne z zasadami ogólnymi prawa Unii. Strona skarżąca utrzymuje, że test funkcji decyzyjnych i zarządczych przewidziany w sekcji 371EB wskazanego rozdziału 5 nie spełnia wymogów pewności prawa, że Zjednoczone Królestwo dysponowało zakresem uznania pozwalającym na zajęcie się tą kwestią braku pewności i że strona pozwana uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови przeprowadzenia kompleksowej analizy wszystkich istotnych czynników. Nakazując odzyskanie pomocy Komisja postąpiła wbrew art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽¹⁾, który zakazuje odzyskania pomocy, w sytuacji gdy byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii.

7. Zarzut siódmy, oparty na twierdzeniu, że selektywna korzyść zostałaby wyeliminowana, a odzyskanie nie byłoby wymagane, gdyby Zjednoczone Królestwo miało rozszerzyć GFE z mocą wsteczną na pożyczki na rzecz spółek wyższego szczebla oraz na pożyczki na rzecz stron trzecich. Komisja nie uwzględniła okoliczności, iż podjęcie takiego działania wyeliminowałoby wszelkie selektywne korzyści (zakładając na chwilę, że korzyści takie w ogóle zostały przysporzone) i w takim wypadku nie istniałaby niezgodna z prawem pomoc państwa podlegająca odzyskaniu na podstawie prawa Unii.
8. Zarzut ósmy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że przy ustalaniu kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe, które były dostępne dla skarżącej (jako roszczenie, w drodze wyboru lub automatycznie) w czasie, gdy wniosła o zastosowanie GFE, lub które byłyby dla niej dostępne w owym czasie, gdyby nie wniosła o zastosowanie GFE, powinny być zostać uwzględnione, nawet jeśli uprawnienie do powołania się na takie straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe uległo już przedawnieniu w świetle prawa Zjednoczonego Królestwa. Strona skarżąca utrzymuje, że w taki sposób należy interpretować motyw 203 zaskarżonej decyzji, przy czym jeśli tak nie jest, to decyzja ta jest nieprawidłowa, ponieważ brak uwzględnienia takich strat, ulg lub zwolnień podatkowych skutkuje zawyżeniem kwoty pomocy, co prowadzi do powstania zakłócenia na rynku wewnętrznym.
9. Zarzut dziewiąty, oparty na twierdzeniu, że strona pozwana nie przedstawiła uzasadnienia w odniesieniu do zwolnienia z tytułu kwalifikowalnych zasobów i zwolnienia z tytułu dopasowanych odsetek oraz nie przeprowadziła kompleksowej analizy wszystkich istotnych czynników. Komisja nie dokonała rozróżnienia pomiędzy trzema odrębnymi zwolnieniami przewidzianymi we wspomnianym rozdziale 9, które funkcjonują niezależnie, i nie zrozumiała, że zwolnienie z tytułu kwalifikowalnych zasobów i zwolnienie z tytułu dopasowanych odsetek nie upoważniają do zastosowania testu funkcji decyzyjnych i zarządczych, i że istnienie w owym rozdziale 9 zwolnienia z tytułu dopasowanych odsetek świadczy o tym, że strona pozwana popełniła błąd, definiując system odniesienia zbyt wąsko jako przepisy zawarte we wspomnianej części, a nie szerzej, jako brytyjski system podatku od osób prawnych.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – Simfer Jersey/Komisja

(Sprawa T-786/19)

(2020/C 45/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Simfer Jersey Ltd (Saint Helier, Jersey) (przedstawiciele: adwokaci N. Niejahr i B. Hoorelbeke oraz A. Stratakis i P. O'Gara, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim uznano w niej, że domniemany środek pomocy stanowi pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i nakazano jego odzyskanie wraz z odsetkami, w tym od skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazano w niej odzyskanie pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym wraz z odsetkami, w tym od skarżącej;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE uznając, że domniemany środek pomocy przynosi selektywną korzyść:
 - a) spółkom korzystającym ze zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % w odniesieniu do umów kwalifikowanej pożyczki niskiego ryzyka, ponieważ Komisja:
 - błędnie zidentyfikowała brytyjski system dotyczący kontrolowanych spółek zagranicznych jako system odniesienia oraz naruszyła prawo, stwierdzając, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % stanowi odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, z uwagi na to, że:
 - (i) ustalenie odstępstwa błędnie opiera się na technice legislacyjnej;
 - (ii) test funkcji decyzyjnych i zarządczych nie jest głównym testem dla brytyjskiego systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych; oraz
 - (iii) umowy kwalifikowanej pożyczki i umowy niekwalifikowanej pożyczki nie dotyczą takiej samej sytuacji prawnej i faktycznej, a w każdym wypadku Komisja naruszyła prawo stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾.
 - popełniła błąd co do okoliczności faktycznych i naruszyła prawo stwierdzając, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % nie jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego w taki sam sposób, jak zwolnienie podatkowe dla finansowania grup, które ma zastosowanie do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu objętych przepisami sekcji 371 EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] (inwestycje kapitałowe ze Zjednoczonego Królestwa).
 - b) spółkom korzystającym ze zwolnień podatkowych dopasowanych odsetek i kwalifikowanych zasobów, ponieważ Komisja:
 - błędnie zidentyfikowała brytyjskie przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako system odniesienia oraz naruszyła prawo, stwierdzając, że zwolnienia podatkowe dopasowanych odsetek i kwalifikowanych zasobów stanowią odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, z uwagi na to, że:
 - (i) ustalenie odstępstwa błędnie opiera się na technice legislacyjnej, a test funkcji decyzyjnych i zarządczych nie jest głównym testem dla brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych;
 - (ii) podatnicy kwalifikujący się do skorzystania ze zwolnień podatkowych dopasowanych odsetek i kwalifikowanych zasobów nie znajdują się w tej samej sytuacji prawnej i faktycznej co podatnicy, którzy się do takiego skorzystania nie kwalifikują.
 - popełniła błąd co do okoliczności faktycznych i naruszyła prawo stwierdzając, że zwolnienia podatkowe dopasowanych odsetek i kwalifikowanych zasobów nie są uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie wykazała, że domniemany środek pomocy mógł wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i groził zakłóceniem konkurencji.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że alternatywnie Komisja naruszyła art. 49 TFUE uznając domniemany środek pomocy za pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, który nie narusza zagwarantowanej w art. 49 TFUE swobody przedsiębiorczości.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła podstawową zasadę równego traktowania/niedyskryminacji poprzez potraktowanie zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu pochodzących z kwalifikowanych pożyczek w taki sam sposób jak zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu pochodzących z niekwalifikowanych pożyczek; oraz poprzez potraktowanie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup w różny sposób w zależności od tego, czy zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu są objęte zakresem sekcji 371 EB czy sekcji 371 EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)].
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący tego, że nawet jeśli domniemany środek pomocy jest objęty zakresem stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, to Komisja, nakazując odzyskanie kwot pomocy rzekomo niezgodnej z rynkiem wewnętrznym od beneficjentów domniemanego środka pomocy, naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego ⁽²⁾, ponieważ takie odzyskanie narusza ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasadę pewności prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – The Sage Group i in./Komisja

(Sprawa T-787/19)

(2020/C 45/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Sage Group plc (Newcastle Upon Tyne, Zjednoczone Królestwo), Sage Treasury Company Ltd (Newcastle Upon Tyne), Sage Irish Investments One Ltd (Newcastle Upon Tyne) i Sage Irish Investments Two Ltd (Newcastle Upon Tyne) (przedstawiciele: J. Lesar, solicitor i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy wyborze ram odniesienia dla analizy systemu podatkowego. Komisja powinna była uznać za ramy odniesienia brytyjski system opodatkowania osób prawnych, a nie jedynie sam system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ).

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania KSZ. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie uznała przepisy rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] za formę odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego zawartego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo, stwierdzając w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji zostały potraktowane w odmienny sposób.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % przewidziane w przepisach sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nałożenie obciążenia podatkowego na KSZ, które spełniają wymogi zwolnień zawartych we wspomnianym rozdziale 9 jako grupa stanowiłoby naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżących sprzeczne z art. 49 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do kwestii zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że decyzja Komisji nie jest zgodna z ogólną zasadą niedyskryminacji i równego traktowania w prawie Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która nie miała zastosowania *ratione temporis*.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2019 r. – Moerenhout i in./Komisja

(Sprawa T-789/19)

(2020/C 45/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tom Moerenhout (Humbeek, Belgia) i sześcioro innych skarżących (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji C(2019) 6390 final z dnia 4 września 2019 r., odmawiającej rejestracji proponowanej europejskiej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Ensuring Common Commercial Policy conformity with EU Treaties and compliance with international law” (Dz.U. 2019, L 241, s. 12), skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych oraz art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. 2011, L 65, s. 1) w zakresie, w jakim Komisja przeznaczyła proponowaną inicjatywę obywatelską.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 211/2011 w zakresie, w jakim Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 211/2011 w zakresie, w jakim Komisja uznała, że działanie przewidziane w proponowanej inicjatywie obywatelskiej może zostać podjęte jedynie na podstawie art. 215 TFUE, podczas gdy działanie to wyraźnie wchodzi w zakres wspólnej polityki handlowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 211/2011 w zakresie, w jakim Komisja nie uwzględniła innych podstaw prawnych, z którymi proponowana europejska inicjatywa obywatelska jest w oczywisty sposób związana, a mianowicie art. 43 ust. 2 TFUE i art. 114 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2019 r. – Bennahmias/Parlament

(Sprawa T-798/19)

(2020/C 45/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: Jean-Luc Bennahmias (Marsylia, Francja) (przedstawiciele:

adwokaci J.M. Rikkers, J.L. Teheux i M. Ganilsy)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2019 r.;
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2019–1599 nakazującej zwrot kwoty 29 806 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji ze względu na to, że rozumowanie sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego jest dwuznaczne, ponieważ nie wskazano w niej, dlaczego przedłożone dokumenty nie stanowią dowodów wykonywania pracy.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie w zaskarżonej decyzji ze względu na to, że okoliczności faktyczne ustalone przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego są niedokładne.

3. Zarzut trzeci, dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu. W tym względzie skarżący jest zdania, że nie musi przedstawiać dowodu wykonywania pracy przez jego asystenta parlamentarnego, lecz – przeciwnie – to Parlament powinien wykazać odmienne okoliczności.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim przy ustaleniu kwoty żądanej od skarżącego założono, że asystent parlamentarny nigdy nie pracował dla skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2019 r. – Bennahmias/Parlament

(Sprawa T-799/19)

(2020/C 45/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: Jean-Luc Bennahmias (Marsylia, Francja) (przedstawiciele:

adwokaci J.M. Rikkers, J.L. Teheux i M. Ganilsy)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2019 r.;
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2019–1598 nakazującej zwrot kwoty 15 105 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji ze względu na to, że rozumowanie sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego jest dwuznaczne, ponieważ nie wskazano w niej, dlaczego przedłożone dokumenty nie stanowią dowodów wykonywania pracy.
 2. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie w zaskarżonej decyzji ze względu na to, że okoliczności faktyczne ustalone przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego są niedokładne.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu. W tym względzie skarżący jest zdania, że nie musi przedstawiać dowodu wykonywania pracy przez jego asystenta parlamentarnego, lecz – przeciwnie – to Parlament powinien wykazać odmienne okoliczności.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim przy ustaleniu kwoty żądanej od skarżącego założono, że asystent parlamentarny nigdy nie pracował dla skarżącego.
-

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2019 r. – Austria Tabak/EUIPO – Mignot & De Block (AIR)**(Sprawa T-800/19)**

(2020/C 45/64)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Austria Tabak GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci J. Gracia Albero i R. Ahijón Lana)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Mignot & De Block BV (Eindhoven, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „AIR” – unijny znak towarowy nr 2 309 110*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 września 2019 r. w sprawie R 1665/2018-4**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów i Czwartą Izbą Odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) w związku z art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – Kisscolor Living/EUIPO – Teoxane (KISS COLOR)**(Sprawa T-802/19)**

(2020/C 45/65)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Kisscolor Living GmbH (Bad Homburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Büttner)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Teoxane SA (Genewa, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy KISS COLOR w kolorach białym i czerwonym – zgłoszenie nr 16 396 996

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 września 2019 r. w sprawie R 2167/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – etc-gaming i Casino-Equipment/Komisja

(Sprawa T-803/19)

(2020/C 45/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: etc-gaming GmbH (Wiedeń, Austria) i Casino-Equipment Vermietungs GmbH (Wiedeń) (przedstawiciel: adwokat A. Schuster)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, naprawienia szkody wynoszącej 110 836 927,73 EUR, którą wyrządziła bezprawnie i w sposób zawiniony w majątku skarżących, nie ustanawiając wymaganego środka prawnego w rozumieniu art. 6 ust. 1 i art. 13 EKPC oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”);
- tytułem żądania ewentualnego, nakazanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, naprawienia, co do zasady, szkody, którą wyrządziła bezprawnie i w sposób zawiniony w majątku skarżących (lub która powstanie w przyszłości), nie ustanawiając wymaganego środka prawnego w rozumieniu art. 6 ust. 1 i art. 13 EKPC oraz art. 47 karty;
- obciążenie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut:

Zaniechanie przez Unię wykonania postanowień EKPC oraz postanowień karty dotyczących ustanowienia skutecznego środka prawnego wyrządziło skarżącym bezprawnie i w sposób zawiniony szkodę w wysokości wynoszącej co najmniej 110 836 927,73 EUR. Szkoda ta polega na tym, że skarżące, w braku środka prawnego, który umożliwiłby kontrolę zaniechania odesłania prejudycjalnego do Trybunału przez sądy krajowe zobowiązane do takiego odesłania, nie były w stanie z prawnego punktu widzenia zapewnić skuteczności prawu Unii, a tym samym wyegzekwować niemożności zastosowania, ze względu na pierwszeństwo prawa Unii, krajowych przepisów podatkowych (Glücksspielgesetz, austriackiej ustawy o grach losowych), co spowodowało powstanie zobowiązań podatkowych w wysokości wielokrotnie przewyższającej obrót osiągnięty w tym samym okresie.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2019 r. – Victoria's Secret Stores Brand Management przeciwko EUIPO – Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS)

(Sprawa T-810/19)

(2020/C 45/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc. (Reynoldsburg, Ohio, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: J. Dickerson, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dруга strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Yiwu Dearbody Cosmetics Co.Ltd (Yiwu City, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „BODYSECRET” – unijny znak towarowy nr 13 921 978

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2019 r. w sprawie R 2422/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- dopuszczenie unieważnienia unijnego znaku towarowego nr 13 921 978
- obciążenie właściciela spornego znaku towarowego kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d) tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2019 r. – Totalizator Sportowy/EUIPO – Lottoland Holdings (LOTTOLAND)

(Sprawa T-820/19)

(2020/C 45/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Totalizator Sportowy sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat B. Matusiewicz-Kulig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Lottoland Holdings Ltd (Ocean Village, Gibraltar)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „LOTTOLAND” – unijny znak towarowy nr 11 369 981

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 października 2019 r. w sprawie R 97/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej utrzymania w mocy unijnego znaku towarowego nr 11 369 981 „LOTTOLAND”, w odniesieniu do wszystkich usług, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany w klasie 42;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez unieważnienie unijnego znaku towarowego nr 11 369 981 „LOTTOLAND” w całości, również w odniesieniu do usług, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany w klasie 42;

ewentualnie,

- przekazanie sprawy EUIPO do ponownego rozpoznania;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 5 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 z dnia 5 marca 2018 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 oraz uchylającego rozporządzenie delegowane (UE) nr 2017/1430.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2019 r. – Tazzetti/Komisja**(Sprawa T-825/19)**

(2020/C 45/69)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Tazzetti SpA (Volpiano, Włochy) (przedstawiciele: M. Condinanzi, E. Ferrero i C. Vivani, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (noty) Komisji Europejskiej z dnia 27 września 2019 r. ARES (2019) 6014426 skierowanej do skarżącej, decyzji (noty) Komisji Europejskiej z dnia 27 września 2019 r. ARES (2019) 6014220 skierowanej do skarżącej, decyzji (noty) Komisji Europejskiej z dnia 30 września 2019 r. ARES (2019) 6048224 skierowanej do Tazzetti SA, decyzji (noty) ARES (2019) 6871575 skierowanej do Tazzetti SpA, a także dalszych aktów oraz, gdy to wymagane, na wniosek i po stwierdzeniu niezgodności z prawem zgodnie z art. 277 TFUE rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/661 z dnia 25 kwietnia 2019 r. zapewniającego sprawne działanie elektronicznego rejestru kontyngentów na wprowadzanie do obrotu wodorofluorowęglowodorów (Dz.U. 2019, L 112, s. 11), w szczególności w odniesieniu do art. 7 tego rozporządzenia, stwierdzenie niemożności stosowania, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności wyżej wskazanych decyzji wykonujących to rozporządzenie.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 16 ust. 1, 3, i 5 oraz art. 17 załączników V i VI do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 (Dz.U. 2014, L 150, s. 195), naruszenia art. 291 TFUE i pojęcia środka wykonawczego, nadużycia władzy, naruszenia art. 296 TFUE i obowiązku uzasadnienia, a także naruszenia zasady proporcjonalności.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 15 i 16 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. przez art. 7 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/661 z dnia 25 kwietnia 2019 r. zapewniającego sprawne działanie elektronicznego rejestru kontyngentów na wprowadzanie do obrotu wodorofluorowęglowodorów (Dz.U. 2019, L 112, s. 11), a także, incydentalnie, wynikającej stąd niemożności jego stosowania.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że wspomniany art. 7, w zakresie, w jakim pozwala na nieprzydzielenie podmiotowi zasiedzialemu kontrolowanemu przez jednego deklarującego kontyngentów obliczonych na podstawie jego własnych wartości odniesienia lub przydziela takie kontyngenty wyłącznie jednemu deklarującemu o tym samym beneficjencie rzeczywistym co pierwszy podmiot zasiedziały, powoduje naruszenia art. 15 i 16 rozporządzenia (UE) 517/2014.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego Unii w dziedzinie własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej, art. 6 TUE w związku z art. 6, 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także art. 11 TFUE. Strona skarżąca podnosi również nadużycie władzy.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że decyzje Komisji, poprzez nieuzasadnione pozbawienie spółki kontrolowanej przez skarżącą kontyngentów wodorofluorowęglowodorów, do których przydziału spółka zależna byłaby uprawniona na podstawie jej własnych wartości odniesienia, powodują naruszenie praw podstawowych skarżących. W sytuacji gdy przepisy rozporządzenia wykonawczego służą ograniczeniu/wyłączeniu przydzielania kontyngentów nowym uczestnikom, nieobecnym wcześniej na rynku, zastosowanie ich przez Komisję wobec spółki kontrolowanej przez skarżącą (z zatem wobec samej skarżącej) stanowi nadużycie władzy. Podniesione wady i zarzuty dotyczą również przypadku, gdy kontyngenty należne spółce kontrolowanej przez skarżącą należy rozumieć jako przydzielone samej skarżącej jako jednemu deklarującemu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do tej zasady.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że dokonane zastosowanie art. 7 rozporządzenia wykonawczego 2019/661 wykracza daleko poza to, co jest wymagane i konieczne do osiągnięcia celów uregulowania ukierunkowanych na lepsze i bardziej efektywne wykorzystanie rejestru elektronicznego. Podniesione wady i zarzuty dotyczą również przypadku, gdy kontyngenty należne spółce kontrolowanej przez skarżącą należy rozumieć jako przydzielone samej skarżącej jako jednemu deklarującemu: w takim wypadku inwazyjność decyzji dotyczących organizacji działalności grupy, za którą odpowiedzialna jest skarżąca, wraz ze skutkami budżetowymi i podatkowymi, a także gospodarczymi, nie wydają się w żaden sposób uzasadnione i racjonalne w świetle celów, którym służy uregulowanie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. art. 49 i następnych oraz art. 63 i następnych TFUE.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że uszczerbek dla działalności skarżącej spowodowany odmową przyznania kontyngentów kontrolowanej przez nią spółce, nawet jeżeli zostaną one przydzielone jej samej, powoduje naruszenie podstawowych swobód rynku wewnętrznego, takich jak swoboda przedsiębiorczości i swoboda przepływu kapitału, ponieważ skarżąca jest spółką prawa włoskiego, która skorzystała ze swobody przedsiębiorczości i swobody przepływu kapitału zapewnionych przez Unię Europejską, aby nabyć spółkę prawa hiszpańskiego w celu prowadzenia na tym rynku części swojej działalności gospodarczej.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa oraz zakazu retroaktywności przepisów przyznających prawa indywidualne.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że ma ona prawo organizować swoją działalność gospodarczą, a także działalność gospodarczą kontrolowanej przez siebie grupy przedsiębiorstw w oparciu o rozsądne prognozy rentowności, których podstawą są oczekiwania dotyczące kontyngentów wynikające z wartości odniesienia dla (również) kontrolowanej przez nią spółki hiszpańskiej. Decyzja o nieprzydzielaniu Tazzetti SA kontyngentów narusza te zasady i obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE ze względu na brak jakiegokolwiek wyjaśnienia wyboru dokonanego przez Komisję i wszelkiej próby wyważenia interesów. Do naruszenia dochodzi również w przypadku, gdyby kontyngenty należne spółce kontrolowanej przez skarżącą zostały przydzielone samej skarżącej jako jednemu deklarującemu.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżone decyzje skutkują przypisaniem Tazzetti SA sytuacji nieróżniącej się od sytuacji nowych uczestników rynku, gdy tymczasem spółka zależna Tazzetti SA, podobnie jak skarżąca, jest podmiotem zasiedziałym o ugruntowanej obecności na rynku.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2019 r. – Tazzetti/Komisja**(Sprawa T-826/19)**

(2020/C 45/70)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Tazzetti SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: M. Condinanzi, E. Ferrero i C. Vivani, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, po stwierdzeniu ich niezgodności z prawem i ewentualnej niemożności stosowania rozporządzenia wykonawczego (UE) 2019/661, w szczególności w odniesieniu do art. 7 tego rozporządzenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji (noty) Komisji Europejskiej z dnia 30 września 2019 r. ARES (2019) 6048224 skierowanej do skarżącej, decyzji (noty) Komisji Europejskiej z dnia 27 września 2019 r. ARES (2019) 6014426 skierowanej do Tazzetti S.p.A., decyzji (noty) Komisji Europejskiej z dnia 27 września 2019 r. ARES (2019) 6048220 skierowanej do Tazzetti S.p.A., a także dalszych aktów oraz, gdy to wymagane, na wniosek i po stwierdzeniu niezgodności z prawem zgodnie z art. 277 TFUE rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/661 z dnia 25 kwietnia 2019 r. zapewniającego sprawne działanie elektronicznego rejestru kontyngentów na wprowadzanie do obrotu wodorofluorowęglowodorów (Dz.U. 2019, L 112, s. 11), w szczególności w odniesieniu do art. 7 tego rozporządzenia, stwierdzenie niemożności stosowania tego uregulowania, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności wyżej wskazanych decyzji wykonujących to rozporządzenie.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-825/19, Tazzetti/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2019 r. – Grammer/EUIPO (Przedstawienie figury geometrycznej)**(Sprawa T-833/19)**

(2020/C 45/71)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Grammer AG (Amberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie figury geometrycznej) – zgłoszenie nr 15 389 621

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 września 2019 r. w sprawie R 1478/2019-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2019 r. – e*Message Wireless Information Services/EUIPO – Apple (e*message)

(Sprawa T-834/19)

(2020/C 45/72)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: e*Message Wireless Information Services GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Hotz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Apple Inc. (Cupertino, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy e*message w kolorach żółtopomarańczowym i czarnym – unijny znak towarowy nr 1 548 619

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 września 2019 r. w sprawie R 2454/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO nr 13 800 z dnia 25 października 2018 r.;
- oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego nr 1 548 619 z dnia 22 września 2016 r.;
- obciążenie EUIPO i – w razie wstąpienia do sprawy – interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i art. 2 zdanie pierwsze TUE w związku z art. 1 ust. 2 TFUE (zasada państwa prawnego i zasada, że działania organów muszą mieć podstawę prawną);
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z powodu błędnego zastosowania obecnej wykładni art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia 2017/1001 do momentu dokonania zgłoszenia spornego znaku towarowego oraz z powodu braku ustaleń dotyczących wykładni art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) Rady nr 207/2009 w momencie dokonania zgłoszenia;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z powodu braku ustaleń faktycznych dotyczących sposobu postrzegania właściwego dla odbiorców w momencie dokonania zgłoszenia oraz ograniczonych wymogów w zakresie dowiedzenia i stwierdzenia bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji w momencie dokonania zgłoszenia, w przypadku gdy postępowanie rejestrowe odbyło się dawno temu;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z powodu błędnej oceny elementów graficznych spornego unijnego znaku towarowego i braku ustaleń faktycznych w odniesieniu do momentu dokonania zgłoszenia;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z powodu błędnej oceny charakteru odróżniającego i braku ustaleń faktycznych w odniesieniu do momentu dokonania zgłoszenia;
- Naruszenie art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC w związku z art. 6 ust. 1–3 TUE i art. 2 ust. 1 TFUE oraz zasad ogólnych ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa (art. 2 zdanie pierwsze TUE) z powodu błędnego uchylecia korzystnego i zgodnego z prawem aktu;
- Naruszenie art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC w związku z art. 6 ust. 1–3 TUE i art. 2 ust. 1 TFUE oraz zasad ogólnych ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa (art. 2 zdanie pierwsze TUE) z powodu błędnego cofnięcia korzystnego i zgodnego z prawem aktu administracyjnego.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Première Vision przeciwko EUIPO – Vente-Privée.com (PV)**(Sprawa T-836/19)**

(2020/C 45/73)

*Język skargi: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Première Vision (Lyon, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Champagner Katz)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Vente-Privée.com SA (Paryż, Francja)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy PV – zgłoszenie nr 13 999 578*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 października 2019 r. w sprawie R 2125/2018-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO, i w stosownym przypadku wnoszącej sprzeciw, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów)

(Sprawa T-838/19)

(2020/C 45/74)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koopman International BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat B. van Werven)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Teksas, Stany Zjednoczone) i Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1431 829-0006

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 września 2019 r. w sprawie R 1005/2018-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji o zawieszeniu postępowania odwoławczego przed izbą odwoławczą i orzeczenie, że powinno być ono w dalszym ciągu prowadzone;
- połączenie niniejszej sprawy toczącej się przed Sądem ze sprawami toczącymi się przed Sądem w sprawach R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1010/2018-3 i R 1009/2018-3 wniesionymi przez Koopman International jednocześnie z niniejszą skargą;
- obciążenie Tinnus Enterprises kosztami postępowania poniesionymi przez Koopman International.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „pewności prawa”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „ekonomii postępowania”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „dobrej administracji”;
 - Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowego wyważenia interesów wszystkich stron postępowania.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów)**(Sprawa T-839/19)**

(2020/C 45/75)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Koopman International BV (Amsterdam, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. van Werven)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Tinnus Enterprises LLC (Plano, Teksas, Stany Zjednoczone) i Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego wzoru:* Tinnus Enterprises*Sporny wzór:* Wzór wspólnotowy nr 1431 829-0002*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 września 2019 r. w sprawie R 1006/2018-3**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji o zawieszeniu postępowania odwoławczego przed izbą odwoławczą i orzeczenie, że powinno być ono w dalszym ciągu prowadzone;
- połączenie niniejszej sprawy toczącej się przed Sądem ze sprawami toczącymi się przed Sądem w sprawach R 1008/2018-3, R 1005/2018-3, R 1010/2018-3 i R 1009/2018-3 wniesionymi przez Koopman International jednocześnie z niniejszą skargą;
- obciążenie Tinnus Enterprises kosztami postępowania poniesionymi przez Koopman International.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „pewności prawa”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „ekonomii postępowania”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „dobrej administracji”;
 - Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowego wyważenia interesów wszystkich stron postępowania.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów)**(Sprawa T-840/19)**

(2020/C 45/76)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Koopman International BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat B. van Werven)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Tinnus Enterprises LLC (Plano, Teksas, Stany Zjednoczone) i Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego wzoru:* Tinnus Enterprises*Sporny wzór:* Wzór wspólnotowy nr 1431 829-0005*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 września 2019 r. w sprawie R 1008/2018-3**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji o zawieszeniu postępowania odwoławczego przed izbą odwoławczą i orzeczenie, że powinno być ono w dalszym ciągu prowadzone;
- połączenie niniejszej sprawy toczącej się przed Sądem ze sprawami toczącymi się przed Sądem w sprawach R 1006/2018-3, R 1005/2018-3, R 1010/2018-3 i R 1009/2018-3 wniesionymi przez Koopman International jednocześnie z niniejszą skargą;
- obciążenie Tinnus Enterprises kosztami postępowania poniesionymi przez Koopman International.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „pewności prawa”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „ekonomii postępowania”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „dobrej administracji”;
 - Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowego wyważenia interesów wszystkich stron postępowania.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów)**(Sprawa T-841/19)**

(2020/C 45/77)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Koopman International BV (Amsterdam, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. van Werven)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Tinnus Enterprises LLC (Plano, Teksas, Stany Zjednoczone) i Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego wzoru:* Tinnus Enterprises*Sporny wzór:* Wzór wspólnotowy nr 1431 829-0008*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 września 2019 r. w sprawie R 1009/2018-3**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji o zawieszeniu postępowania odwoławczego przed izbą odwoławczą i orzeczenie, że powinno być ono w dalszym ciągu prowadzone;
- połączenie niniejszej sprawy toczącej się przed Sądem ze sprawami toczącymi się przed Sądem w sprawach R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1005/2018-3 i R 1010/2018-3 wniesionymi przez Koopman International jednocześnie z niniejszą skargą;
- obciążenie Tinnus Enterprises kosztami postępowania poniesionymi przez Koopman International.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „pewności prawa”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „ekonomii postępowania”;
 - Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „dobrej administracji”;
 - Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowego wyważenia interesów wszystkich stron postępowania.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2019 r. – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises i Mystic Products Import & Export (Instalacje do dystrybucji płynów)**(Sprawa T-842/19)**

(2020/C 45/78)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Koopman International BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat B. van Werven)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Tinnus Enterprises LLC (Plano, Teksas, Stany Zjednoczone) i Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego wzoru:* Tinnus Enterprises*Sporny wzór:* Wzór wspólnotowy nr 1431 829-0007*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 września 2019 r. w sprawie R 1010/2018-3**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji o zawieszeniu postępowania odwoławczego przed izbą odwoławczą i orzeczenie, że powinno być ono w dalszym ciągu prowadzone;
- połączenie niniejszej sprawy toczącej się przed Sądem ze sprawami toczącymi się przed Sądem w sprawach R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1005/2018-3 i R 1009/2018-3 wniesionymi przez Koopman International jednocześnie z niniejszą skargą;
- obciążenie Tinnus Enterprises kosztami postępowania poniesionymi przez Koopman International.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „pewności prawa”;
- Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „ekonomii postępowania”;
- Izba Odwoławcza nie oceniła i nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium „dobrej administracji”;
- Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowego wyważenia interesów wszystkich stron postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2019 r. – Correia/EKES**(Sprawa T-843/19)**

(2020/C 45/79)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Paula Correia (Woluwe-Saint-Étienne, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;
w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej w nieznaney dacie, o której skarżąca dowiedziała się w dniu 12 kwietnia 2019 r., o nieprzyznaniu jej awansu/braku zmiany jej zaszeregowania w 2019 r.;
 - nakazanie naprawienia wyrządzonej krzywdy oszacowanej ex aequo i bono na kwotę 2 000 EUR;
 - obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia gwarancji proceduralnych określonych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i naruszenia zasady niedyskryminacji. Skarżąca twierdzi, że sposób, w jaki Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjmuje decyzje dotyczące awansu i zmiany zaszeregowania członków personelu tymczasowego sekretariatów grup i, zwłaszcza, sekretariatu grupy I, narusza gwarancje proceduralne określone w art. 41 karty. Sytuacja taka ma miejsce w szczególności w wypadku decyzji o nieawansowaniu/zmianie zaszeregowania skarżącej w 2019 r. i w pozostałych latach. Przede wszystkim decyzja ta jest bowiem pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia. Następnie w żadnym przepisie, żadnej ogólnej decyzji lub powiadomieniu przekazanych skarżącej lub, bardziej ogólnie członkom personelu tymczasowego grup, lub grupy I, nie wskazano, jakie są kryteria przyjęte i stosowane w celu identyfikacji wśród członków personelu tymczasowego tych, którzy zostaną awansowani lub zostanie im zmienione zaszeregowanie. Brak kryteriów, gwarancji równego traktowania, informacji i uzasadnienia jest tym bardziej niezgodny z wymogami art. 41 karty ze względu na to, że niektórzy członkowie personelu sekretariatów, a zwłaszcza sekretariatu grupy I, awansują bardzo szybko, a inni bardzo wolno – tak jak skarżąca.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa. Skarżąca podnosi, że nawet jeśli Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny dysponuje uprawnieniami dyskrecyjnymi umożliwiającymi określenie kryteriów i szczegółowych warunków stosowania art. 10 WZIP, te kryteria i szczegółowe warunki powinny zagwarantować poziom przewidywalności wymagany przez prawo Unii, a w szczególności zapewnić przestrzeganie zasady pewności prawa. Sytuacja taka nie ma zaś miejsca, gdy nie istnieją kryteria umożliwiające członkom personelu tymczasowego powzięcie wiadomości, w jaki sposób i na jakich warunkach nastąpi awans lub zmiana zaszerzeganie, w drodze aneksu do umowy dotyczącej zatrudnienia.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Zdaniem skarżącej rozpatrzenie sprawozdań z oceny, poczynając od jej ostatniego awansu w 2016 r., prowadzi do stwierdzenia, że decyzja o nieawansowaniu skarżącej w 2019 r. jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia obowiązku dbałości. Skarżąca jest zdania, że nie uwzględniono jej interesów, gdy organ upoważniony do zawierania umów o pracę przyjął decyzję o tym, którzy pełnomocnicy zostaną awansowani lub zmienią ich zaszerzeganie.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2019 r. – Apologistics/EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de)

(Sprawa T-844/19)

(2020/C 45/80)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Apologistics GmbH (Markleeberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Hug)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Franz Michael Peikert (Offenbach, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy discount-apotheke.de w kolorach jasnozielonym, ciemnozielonym i białym – zgłoszenie nr 14 678 007

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 października 2019 r. w sprawie R 2309/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 5 października 2018 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2019 r. – X-cen-tek/EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX)

(Sprawa T-847/19)

(2020/C 45/81)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: X-cen-tek GmbH & Co. KG (Wardenburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Hillers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Altenloh, Brinck & Co. GmbH & Co. KG (Ennepetal, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „PAX” – zgłoszenie nr 16 487 803

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 września 2019 r. w sprawie R 2324/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2019 r. – easyCosmetic Swiss/EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic)

(Sprawa T-858/19)

(2020/C 45/82)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: easyCosmetic Swiss GmbH (Baar, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokaci D. Terheggen i S.E. Sullivan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations GmbH (Bad Nauheim, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy easycosmetic – unijny znak towarowy nr 13 801 675

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2019 r. w sprawie R 973/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL